

OLAT NIEUWS

Clubblad w.s.v. Ollandse Lange Afstand Tippelaars • jaargang 28 • Nr. 1 • januari 2002

MARCELLA
IN 7 JAAR DE WERELD
ROND

SJEF KOOLEN, PELGRIM

OP GROTE VOET

REIS NAAR ARENZANO

DE IJSSELWEG

SILJANSLEDEN

Ollandse Lange Afstand Tippelaars
Opgericht 23 november 1967
Lid van de KNBLO, tevens aangesloten bij NBWB - KNAU - NFV (IVV)

OLAT-NIEUWS

**ERELEDEN w.s.v. OLAT: Piet Knoester*, Theo Tromp*
Jan van de Ven*, Hein Lenders**

-◇-

**LEDEN VAN VERDIENSTE: Jan Cortenbach, Tonny en Bert de Boer,
Antoon Stoop, Henk Plasman en Ad van Asten.**

*ook drager van de Cornelis van Montfort-trofee

inhoud OLAT-Nieuws januari 2002

Voorwoord door de voorzitter	4
Van de Bestuurstafel Hein Lenders	5
Ledenadministratie: mutaties	
Onze jarigen	6
In 7 jaar de wereld rond: interview met Marcella	
Twee Kaaskoppen (door Cees Punselie en Marcella Creemers)	9
Geslaagd op OLAT wandelpaden	
Clubreizen: programma 2002	10
Lange afstand-Prestatie-Snelwandelen:	
Clubkampioenschap 2002	
Programma 2002	
Snelwandelen - programma	11
- verslag: Paul Koks	
Wandelen op Dinsdag:	
Het programma 2002	12
Kees van Vessemroute (Christiaan Koehler)	
Het verhaal van een Pelgrim: uit het dagboek van Sjef Koolen (slot)	13
Wegwijzers:	
Op Grote voet: een experimenteel nieuwe rubriek door Margriet	17
Wandelaars op oorlogspad, een actueel oud verhaal	18
Kromme rade (Margriet Fischer)	19
Op stap met Constant Dedel (twee tochten)	20
Met WS'78 vanuit Best (Coos en Henri)	21
Reis naar de Tweedaagse van Arenzano deel 2 (slot)(Peter van de Ven)	22
Wandelen op het Noaberpad (Piet en Janny Jansens)	25
De IJsselweg (Willemien Konink)	27
Met Euraudax vanuit Den Dolder (Coos en Henri)	28
Siljansleden (een verhaal van de homepage van Jeannette en Vincent)	29
.....	
De wandelkalender	32
Foto voorkaft: GR AE Semois (Tombeau du Géant)	
Verder foto's van: Sjef en Ad, Jeannette en Vincent, Ad van Asten, Peter vd Ven, Piet en Janny Jansens, Willemien Konink, Marcella.	

Voorzitter:

Marinus van Roosmalen
Hoge Vonderstraat 7
5492 CH St.-Oedenrode
☎ Fax 0413-475467
e-mail: MvRoosmalen@hetnet.nl

#

Vice-voorzitter:

Theo Tromp
Daalenbroek 32
6002 VN Weert
☎ 0495-450325
e-mail: m.h.tromp@hccnet.nl

#

Secretaris:

José Schimmel
Rulstraat 30
5662 ES Geldrop
☎ 040-2850809
e-mail: joeseschimmel@hotmail.com

#

Penningmeester:

Jos van den Bersselaar
Hagenkampweg Zd. 146
5615 DA Eindhoven
☎ 040-2524404
e-mail: j.f.c.j.vande.Bersselaar@freeler.nl

#

Notuliste Bestuursvergadering

Mariet Ahlers

Bestuursleden:

Hein Lenders
Herdersveld 159
5665 JN Geldrop

#

Toon van Wordragen
J. v. Stolbergstraat 10
6006 ZM Weert
☎ 0495-537775
e-mail: toon.van.wordragen@hetnet.nl

#

Ad Verbakel
Past. Bogaertsstr. 12
5469 EZ Keldonk
☎ 0413-212161

#

Banknummer OLAT:

13.82.11.736
t.n.v. penningmeester OLAT, Eindhoven
Gironummer OLAT:
17.75.156
t.n.v. penningmeester OLAT, Eindhoven

Ledenadministratie:

Nellie Leijssen
Jacobus Deckersstraat 9
5616 JN Eindhoven
☎ 040-252 6772

Clubreizen:

Toon van Wordragen
gironr. 70.68.01
t.n.v. OLAT-clubreizen
Weert.

Startbureau:

Jos van den Bersselaar
☎ 040 -2524404
Boetiek:
Mia Dielesen/Francien vd Laar
☎ 040-2552742/0499-471298
Parkoersen:

Ad Verbakel
☎ 0413-212161
OLAT-verzorging: Algemeen
Willem Schoonhen
☎ 040 - 2420422

Nijmegen

Vierdaagse verzorging:
Regina jr
Esther v/d Velden
Overnachting Vierdaagse
Hein Lenders
☎ 06-12074473
giro: 2608214

OLAT-Wandelpaden:

Theo Tromp

Redactie OLAT-Nieuws:

Margriet Fischer
Peter van de Ven
Ad van Asten
Lupinelaan 27
5691 WC Son en Breugel
☎ 0499-473767 (ook fax)
a.h.van.asten@hccnet.nl
Verzending OLAT-Nieuws
Nellie Leijssen
Corrie Tiersma

OLAT WEBSITE

www.wandel-olat.org/

OLAT COMMISSIES

Lange afstand-Prestatie- en Snelwandelen, LPS:

Theo Tromp, coörd.
Mariet Ahlers

☎06-24175221

Hulstbosakker 47
5625 VS EINDHOVEN
marietaahlers@planet.nl
Paul Canters
Jan van de Ven
Ad van Asten

Clubblad OLAT-Nieuws:

Ad van Asten, coörd.

☎0499-473767

Lupinelaan 27
5691 WC SON
a.h.van.asten@hccnet.nl
Peter van de Ven
Margriet Fischer
Hein Lenders

m.m.v. Philip Krul voor
snelwandelen

Clubreizen:

Toon van Wordragen

☎0495 - 537775

Jul. van Stolbergstraat 10
6006 ZM Weert

toon.van.wordragen@hetnet.nl
Theo Tromp
Simon Willems
Jan Hendrix

Kempische Wandeldagen

Joop Wesseling vz.

Mia Dielesen

☎040 - 2552742

Diephuisstraat 24
5652 PA Eindhoven

e-mail:
m.dielesenbeerens@chello.nl

Hein Lenders
Jos van den Bersselaar
Ad Verbakel
Marinus van Roosmalen
Jacques Smits

Wandelen op Dinsdag

Truus van Vessem

☎ 040-2110413

Redactie en Samenstelling:

Ad van Asten,
Peter van de Ven,
Margriet Fischer.

Druk: A.L.J. Niëns, Weert

Inleveren Kopij:

Voor 18 januari voor plaatsing in het
februarinummer 2002 (dat rond 10 februari
verschijnt.)

OLAT-Nieuws verschijnt maximaal 11x per jaar.

e-mail: a.h.van.asten@hccnet.nl

Januari 2002
JAARGANG 28, NR. 1

Voorwoord

Namens het bestuur, de commissies, de redactie van OLAT-Nieuws en mijzelf wens ik iedereen een voorspoedig en een heel gezellig 2002 met veel wandelplezier, maar vooral een heel goede gezondheid. Terugkijkend op het afgelopen jaar 2001 mogen we voor de w.s.v. OLAT tevreden zijn. Natuurlijk had het beter kunnen zijn, denk maar aan de MKZ-crisis. Deze heeft voor vele verenigingen erg veel problemen meegebracht. Voorbereidingen voor evenementen waren afgerond en dan hoorde je op het laatste moment dat alles voor niets was en dat de tocht niet door mocht gaan.

Het afgelopen jaar heeft ook een kleine daling te zien gegeven in het aantal deelnemers aan onze OLAT wandelingen. Natuurlijk zijn het niet doorgaan van de Kempenlandtocht en de Astense Paastocht aanwijsbare redenen, maar ook moeten wij ons afvragen of er andere oorzaken zijn en of we hier of daar misschien tekortschoten.

Op de afgelopen Jaarvergadering ben ik weer voor 3 jaar herkozen als voorzitter van de w.s.v. OLAT.

Ik dank iedereen voor het vertrouwen en ik zal proberen weer mijn best te doen. Op deze vergadering hebben we afscheid genomen van secretaris Jannette van Boerdonk, die wegens studie en drukke werkzaamheden heeft moeten stoppen met haar bestuursfunctie. Maar we zijn in de gelukkige omstandigheid geweest dat José Schimmel de taak van secretaris op zich heeft willen nemen. Zij werd met algemene stemmen in het bestuur gekozen, zodat we weer met een voltallig bestuur zijn.

Nu ik het voorwoord voor het nieuwe jaar aan het schrijven ben, rest ons nog een evenement in 2001 en wel de Grenzeloze Tocht. Deze tocht organiseren we voor de 10^e keer in samenwerking met wandelclub Milieu 2000 uit Lommel. We geven aan deze lustrumtocht een feestelijk tintje, mede omdat de nieuwe wandelbrug over het kanaal in gebruik wordt genomen en Lommel tevens een sporthal opent. Hoe het allemaal in zijn werk ging lezen we ongetwijfeld in het OLAT-Nieuws van februari.

Als eerste in het nieuwe jaar staat op 20 januari de winterserietocht in Nijnsel (gemeente St.-Oedenrode) op ons programma. Daar hopen we weer vele wandelaars te mogen begroeten.

Veel wandelplezier in het 35^e wandeljaar van de Oollandse Lange Afstand Tippelaars.

Tot volgende keer

Marinus van Roosmalen, voorzitter

Van de bestuurstafel: door Hein Lenders

Op dinsdag 4 december 2001 kwam het bestuur in vergadering bijeen om een overvolle agenda de revue te laten passeren.

Ingekomen stukken: Hieronder bevonden zich twee brieven van de gemeente St.-Oedenrode. In de eerste brief werd vermeld dat er een thema-avond georganiseerd zou worden op 11 december 2001. OLAT zal daar vertegenwoordigd worden door Marinus van Roosmalen en Theo Tromp. In de eerstvolgende vergadering zullen zij hierover verslag doen. In de tweede brief werd aan de vereniging het aanbod gedaan om deel te nemen aan een door de gemeente te organiseren EHBO-cursus. Belangstellenden kunnen hierover contact opnemen met een van de bestuursleden.

Bestuursweekend: Het bestuursweekend heeft inmiddels plaatsgevonden in het weekend van 7 t/m 9 december j.l. Gekozen was voor een wandeling in de Ardennen. Het is een succes geweest.

Routeboekjes Kempische Wandeldagen: Op voorstel van de commissie KWD werd besloten om bij de eerstvolgende Kempische Wandeldagen geen routeboekjes te verstrekken, maar te volstaan met dagelijks de route beschikbaar te stellen.

Foldersverspreiders: Het belang van een tijdige en goede bekendmaking van de door OLAT te organiseren evenementen werd nog eens onderstreept. Daarom wordt nogmaals een oproep gedaan om mee te helpen om de folders te verspreiden. Zo kan iedereen meewerken aan het welslagen van de door OLAT te organiseren evenementen. De bestuursleden zitten klaar om uw medewerking te noteren. Dank.

Landelijk Wandel Programma: In het OLAT-Nieuws van december j.l. heeft u een bono aangetroffen waarmee u het LWP gratis kunt afhalen in de boetiek op een van onze tochten, of bij onze bestuursleden.

Uiteraard zijn deze LWP's ook te koop voor €3,00

Taakverdeling: Nu Theo Tromp weer volledig aan de bestuurstaken kan deelnemen, heeft hij onder meer wandelwegen onder zijn hoede genomen. Toon van Wordragen, die tijdelijk de clubreizen heeft beheerd, heeft die activiteit nu omgezet naar een blijvend karakter.

Beide bestuursleden zijn nu, ieder op zijn eigen terrein, aanspreekbaar.

Evaluaties / voorbereidingen: Na wat evaluaties van voorbije tochten en voorbereidingen op nieuwe evenementen werd de vergadering gesloten.

Jaarwisseling: Van deze gelegenheid wil ik graag gebruikmaken om iedereen te bedanken voor de goede samenwerking in het voorbije jaar. Tevens dank ik iedereen die mij hun goede wensen deed toekomen, wederkerig zeg ik: *een gelukkig nieuw jaar voor u allen.*

Tot een volgende keer en.....blijf wandelen.

Hein

**Kijk ook eens op: www.wandel-olat.org/
Hier vindt u o.a. onze programma's met plaatskaartjes.**

Nellie Leijssen

Jacobus Deckersstraat 9 5616 JN Eindhoven

☎040-2526772 e-mail nellie_leij@hotmail.com

Alle wijzigingen rechtstreeks doorgeven aan de ledenadministratie. Mocht U bezwaren hebben tegen een aspirant-lid, dan verzoeken wij U dat binnen 14 dagen na het verschijnen van het verenigingsorgaan met argumenten te melden bij het secretariaat. Het lidmaatschap gaat pas in als de verschuldigde bedragen zijn ontvangen. Om in aanmerking te komen voor korting tijdens de tochten is het noodzakelijk uw lidmaatschapskaart te tonen bij het startbureau.

Ledenadministratie

Aangenomen:

Co Tops 5663 EM Geldrop
Dorine Dekker 5641 KG Eindhoven
Jan Hendrix Weert
Cecile Clerx 3950 Bochelt België

Boudewijn en Corry Verhaar 5691 CX Son
Fleur Wilke 5641 HB Eindhoven
Iris Haubrich 5641 HB Eindhoven
Maurice Stassen 5641 HB Eindhoven

Opzeggingen: Albert en Vandy van Heijningen uit Kerkdriel

Toos van de Bosch uit Boxtel

M. Steinman Nuenen

ONZE JARIGEN

De volgende personen willen wij feliciteren met hun verjaardag. Wij hopen dat zij deze dag in goede gezondheid kunnen vieren.

Januari

15	Mari Hak	Sint Oedenrode
16	Regina Martens sr Jan van Loon	Rijsbergen Tilburg
17	Ineke Groenen Nellie Leijssen	Veldhoven Eindhoven
18	Bertie Mennen	Heteren
19	Rick Jessurun André Loos	Boxtel Lelystad
20	Wim Suiskens	's Hertogenbosch
21	Willy Reefs Dini van Asten	Eindhoven Son
23	Merjam Kies	Eindhoven
24	Ronald Menting Cees Lambregts	Eindhoven Etten-Leur
27	Bert Bosman Gertie Broers	Valkenswaard Budel
28	Toos Snoeijen Michel van Krimpen Jan Legius	Heeze Maarssen Veldhoven
30	Reinout Raymakers Antoon van Asveld Wim Berkers	Oss Sint Oedenrode Best
31	Bep van der Voort Bert van Hoef Hein Dirks	Uden Vierpolders Bladel

Februari

1	Martin Rijkers Rien de Vos Mieke van Eert	Gemonde Bennekom Heeze
2	Winnifried van den Boom	Eindhoven
3	Ronnie Timmermans	Veghel
4	Marijke Deijvesteijn Dick Jacobs	's Gravenzande Sint Michielsgestel
	Nellie van Veghel	Veghel
7	Nancy van den Heuvel Toos Geerts	Maarssen Eindhoven
8	Gijsje van Boxtel Joop Wesseling	Haaren Berlicum
9	Anja Kemenade Jack van Dongen	Eindhoven Best
10	Henk Vink Erick van de Veer	Schelluinen Dordrecht
	Ria van Breda	Haren
11	Paul Franken Elly Verschoor	Heeze Oss
	Jan Cortenbach	Beijing China
13	Wolfgang Gross	Eindhoven
	Berrie Nijnens	Deurne
15	Toon van Wordragen Piet Royakkers	Weert Nuenen

Interview met Marcella Creemers

In zeven jaar te voet de wereld rond

Begin december was ik te gast bij Marcella Creemers in Eindhoven om een vraaggesprek met haar te hebben over haar nog korte wandelcarrière. Deze carrière is weliswaar nog niet lang te noemen, maar toch heeft Marcella al een geweldige palmares achter haar naam staan. Het behalen van de 10e Gouden Arend is een mijlpaal in het leven van elke Euraudaxwandelaar, en dat geldt ook voor Marcella.

Dus er is wel degelijk een reden om Marcella voor het voetlicht te plaatsen, ofschoon ze pas een jaar tot de OLAT-familie behoort. Voor haar begon het allemaal zo'n 7 jaar geleden, om precies te zijn op 13 juni 1994, toen ze samen met haar buurvrouw de Eindhovense avondvierdaagse liep: 4 dagen achter elkaar 10 km en na afloop niet eens moe!

Maar laten we even bij het begin beginnen.

Omdat Marcella een dame is vraag ik natuurlijk niet naar haar leeftijd, ik had die al stiekem ergens anders achterhaald.

Marcella

Ik vraag haar hoe lang zij al de naam Marcella draagt, of beter gezegd: hoe lang is zij al Marcella Creemers?

Het antwoord komt spontaan: sinds 11 jaar, in december 1990 is Marcella geboren. Velen kennen Marcella's geardheid. In haar

Visé, op weg voor de 10e Gouden Arend

omgeving en familie werd haar besluit dat zij destijds nam volledig aanvaard. Ook in de wandelwereld is Marcella geaccepteerd. Zij doet nergens geheimzinnig over, en als er iemand met een vraag komt, beantwoordt ze die openhartig. Zij is geen comédienne, alhoewel ze ooit bij een toneelvereniging was, maar daar reikte haar carrière niet verder dan het verzorgen van de rekwisieten!

Maar nu terug naar het wandelen. Na die 13 juni veranderde Marcella's leven drastisch. Een maand na de avondvierdaagse liep zij de Kennedymars in Someren, ze deed er 16 uur over. Daarna ging ze ook meteen door: de Vierdaagse van Nijmegen openbaarde haar het ultieme wandelgebeuren.

Sindsdien wandelt Marcella alle soorten wandeltochten: de zogenaamde recreatieve tochten, de lange afstandtochten en de Euraudax disciplinetochten. Zij spreekt geen voorkeur uit voor een van deze drie, maar straks wil ze wel ingaan op vragen betreffende specifieke tochten.

Enkele jaren geleden werd Marcella lid van een wandelsportvereniging en dat was geen Brabantse club, maar RWV uit Rotterdam. Hoe kon dat gebeuren? Met RWV had ik het eerst contact. Marcella vertelt dat ze door die club hartelijk werd binnengehaald, eigenlijk moet ik zeggen 'overgehaald' om lid te worden. Bij OLAT speelde toen iets, dat niet direct uitnodigde om lid te worden. Ik ben sinds kort geen lid meer van RWV, maar ik heb me meer zuidelijk georiënteerd op OLAT en St. Willibrord in Deurne. Ook ben ik lid bij een Belgische club: De Stroboeren in Merksem. Daar ben je door het lidmaatschap tevens verzekerd tegen ongevallen en zo.

De contente mens

Als ik Marcella vraag of zij typerende voorbeelden kan noemen waarin wandeltochten van b.v. RWV en OLAT zijn te onderscheiden, dan heeft ze meteen haar antwoord klaar. Op de organisatie valt bij beide clubs uitsluitend aan te merken dat die perfect is. Toch wil ze haar voorkeur uitspreken voor OLAT tochten omdat daar de gezelligheid altijd een van de opvallendste kenmerken is. Of je nu de gewone winterserietochten neemt of andere tochten van OLAT, het is altijd de gezelligheid van de contente mens die de doorslag geeft. De andere clubs zijn meer op de persoon afgestemd, je bent er niet zo bij betrokken.

Dan noem ik haar enige tochten en vraag of ze die met een paar woorden kan kenschetsen. Al bij de eerste schijn ik meteen een gevoelige snaar te raken.

De Bossche 100: Dat was mijn eerste 100 km-tocht in januari 1995. Er waren 79 deelnemers en na 18 uur wandelen kwam ik 's middags om 5 uur binnen. Iedereen was en is het er over eens dat deze tocht de zwaarste was die ooit is gelopen. Die verschrikkelijke regen hield niet op. Ik herinner me dat we langs de Zuid-Willemsvaart liepen en geen verschil zagen tussen de weg en het kanaal. Elke tocht van de Bossche 100 is een survival. Als je deze tocht uitloopt ben je al geweldig en als je dan nog in staat bent om de extra lussen te maken een kanjer!

Kennedymars Sittard: die ken ik niet.

Nacht van Loon: Leuke sfeer, moet je eerst lopen als je centurion wilt worden!

Mergellandroute: Pittig, moet je wat voor doen.

Kempenlandtocht: Leuk, heb ik allemaal gelopen. Heeft toch iets speciaals omdat we voor een groot deel in België wandelen.

Internationaal weekend RWV, OLAT: hier krijg je de kans om centurion te worden. Vaak hoor je dat centurion worden in Engeland veel zwaarder zou zijn, maar daar geloof ik niet in. 160 km is overall even ver en de scheidsrechters zijn hier even streng. Ik ben Continental Centurion 254, sinds 1996 bij RWV en liep 162.300 meter in 24 uur.

Kennedymars Hilversum: Leuk dat je dat vraagt. Hier maakte ik kennis met de lange afstandwandelsport. Ik liep de tocht in 12 uur en 40 minuten en maakte de afspraak dat ik present zou zijn bij Amsterdam-Leeuwarden.

Amsterdam-Leeuwarden: Ik heb woordgehouden en die tocht inmiddels al 5 keer volbracht. De eerste keer liep ik samen met Hannie en ik heb hier nog een foto van, dat weet Hannie niet!

Kennedymars Someren: Al 6 keer gelopen. Het is er leuk, jammer dat er nu ook dat rondje van 40 km bij zit!

Kennedymars Waalwijk: Twee keer gedaan. Wordt steeds

drukker, afgelopen september al meer dan 2000 deelnemers.

Z tot Z: Ook 2 keer gedaan. Ik zal nu moeten kiezen tussen Zeewolde en Waalwijk.

Nijmegen – Rotterdam: een klassieke tocht, heb ik 7 keer gewandeld. Elke lange afstandwandelaar moet proberen deze tocht een keer in zijn leven te voltooien. Dan hoor je erbij.

Amsterdam – Tilburg: Die deed ik ook 7 keer.

Marcella beaamt dat het bij het wandelen niet alleen om het lange afstandwandelen draait en ze heeft echt plezier bij tochten met een eigen karakter zoals De Kempische Wandeldagen, de midweek tochten van Wandel Mee Breugel, de tochten van De Natuurvrienden uit Merselo en de winterseries van WS'78, moet ik die van OLAT ook noemen?, en natuurlijk vind ik de avondvierdaagse hier in Woensel ook nog hartstikke leuk!

De Euraudax

Dan vraag ik Marcella wat haar aanspreekt bij de manier van wandelen bij Euraudax.

Zij zegt dat dat vooral het groepsgebeuren is. Het sociaal contact bij Euraudaxtochten is optimaal. Hier maak je vrienden en die heb ik in Nederland, maar ook in het buitenland.

Toevallig schreef Henri Floor in het OLAT-Nieuws van december over de diverse voorwaarden die gelden bij het Euraudaxgebeuren. Opvallend daarbij is toch wel dat je in deze wandeldiscipline geen eigen initiatief mag tonen, je moet je aanpassen aan het wandeltempo van de baankapitein. Marcella spreekt me hier toch pertinent tegen. Dat blindelings volgen van een baankapitein is slechts een formaliteit. Beschouw het eerder als een vorm van beleefdheid. De baankapitein is een vakman, hij weet hoe hij een constant wandeltempo moet inschatten. En het gaat bij Euraudax speciaal om dat wandeltempo. Verschillende afstanden moeten binnen een bepaalde tijd worden afgelegd en daarbij is dan ook logisch dat de rustpauze is voorgeschreven. De baankapitein is de persoon die ook de route heeft bepaald, in ieder geval de persoon die het wandeltraject kent. Waarom zou je hem dan voorbij lopen als

Marcella toont met trots haar 10^e Gouden Arend

je toch niet weet waar de groep een afslag zal nemen. Bij een andere tocht is iemand anders weer de baankapitein.

Ook de discipline valt best mee. Als je even gedwongen bent om achter te blijven, dan waarschuwt je een van de secondanten en dan weet de groep dat je in de achterhoede zit en er wordt bij de rust dan eventueel op je gewacht.

Marcella, je hebt onlangs in Schaarsbergen de Gouden Adelaar mogen ontvangen. Deze Gouden Adelaar is de hoogste onderscheiding die je in het Euraudaxwandelgebeuren kunt behalen.

Ja, zegt Marcella dat is

inderdaad zo. Meestal is het wel zo dat bij zo'n mijlpaal wordt gestopt. Ze laat me een lijst met namen zien, nationaal en internationaal, die de verschillende graden hebben behaald. Er zijn er maar enkelen die meer dan 10 aanduidingen achter hun naam hebben staan. Voorlopig gaat Marcella echter nog door. Ze vindt het heerlijk om te doen. Morgen vertrekt ze weer naar Nancy in Frankrijk om daar een Euraudaxtocht van 150 km te gaan lopen.

Dit brengt me bij de vraag, welke de bekendste Euraudaxtochten zijn:

In Nederland was dat altijd de tocht in Hoogvliet, maar sinds Joop daar een jaar geleden is gestopt, mag ik nu toch wel de tocht in Schaarsbergen als zodanig aanmerken.

In België is onmiskenbaar de tocht van Audegem Brussel de topper.

En voor Frankrijk reken ik de tocht in Nancy, waar ik morgen naartoe ga, tot de toppers.

Al een keer de wereld rond

Op 16 februari 2001 liet Marcella in haar wandelboekje (ze heeft er minstens 20) de 40.000 km aftekenen. Van de vereniging in Rheden waar dit historische moment plaats vond kreeg ze een mooie beker met opschrift. En ze heeft er een medaille bij gekregen. In Duitsland is Marcella door een wandelvereniging in Dillingen-Saar benoemd tot 'Offizier La - San - Marco' durch ehrenvolle Verdienste. Trots laat ze de hierbij behorende versierselen zien: een blauwe sjerp in cassette. Op de foto ziet u Marcella in haar officiële uniform tijdens de installatie tot officier. Zij is de enige Nederlandse wandelaarster die deze eervolle onderscheiding tot nu toe heeft verdiend.

De leukste anekdote in haar wandelcarrière gebeurde toch wel in Nederland. In Weert wandelde zij tijdens de inmiddels gestopte '5 van Weert' op een pad, waar bij een boerderij verschillende koeien waren losgebroken die los op het wandelpad liepen. Toen ze bij de boer aanklopte om hem dat te melden, zei de boer: 'Dat geeft niets, er komt hier toch geen trein langs'.

Samen met Maria van Hoek liep Marcella de Friese Elfstedentocht, een unieke beleving.

Marcella, waarom ben je lid geworden van OLAT? OLAT is een wandelvereniging voor gewone mensen, die van gezelligheid houden. Ik voel me daar thuis.

Tot slot wil Marcella van deze kans gebruik maken om al haar vrienden in de wandelsport een gelukkig en sportief nieuw wandeljaar toe te wensen en veel loopgenot in 2002.

Marcella, hartelijk bedankt voor de vriendelijke ontvangst bij jou thuis op de Tempellaan en voor je openlijke, spontane antwoorden.

Ad van Asten

Uit het clubblad van de Stroboeren, december 2001

TWEE KAASKOPPEN DE WERELD ROND

Op 29 december 1990 stempelde ik, Cees Punselie, de eerste wandeltocht af in het wandelboekje van de VWJL. Dit was een 25 km wandeling in Housse. In mijn Nederlandse boekje stempelde ik toen de 9.320 km vol. Hoeveel en hoe hard ik ook liep, dat verschil blijft maar bestaan.

In het begin van mijn wandelcarrière nam het totaal van de afgelegde kilometers rap toe. In juni 1993 nam ik mijn zesde wandelboekje in gebruik en was ik de 15.000 km reeds gepasseerd.

De laatste jaren gaat het wat minder snel. Vanaf maart tot medio oktober ben ik dan aan het fietsen. Het wandelen verschuift dan behoudens een aantal kleine tochten, wat naar de achtergrond. Maar toch, op 31 mei van dit jaar passeerde ik, sinds mijn aanmelding als lid bij de Stroboeren, de 40.000 km. Er was weer een Stroboer de wereld rond constateerde ik. Eigenlijk ongelooflijk zo'n afstand!

Op 16 februari j.l. ging er nog een Stroboer door de 40.000 km en dit keer Marcella Creemers. Sinds zij had kennis gemaakt met Euraudaxtochten is zij lid geworden van de Stroboeren. De laatste jaren trekken wij gezamenlijk naar de wandeltochten van de Stroboeren. Het is dan ook leuk om op het komende jaarfeest beiden gehuldigd te worden.

Hoe hebben wij, die Hollanders, de tijd dat wij bij de Stroboeren wandelen nu ervaren

Daar is maar één woord voor "GOED". Hoe bedoelen wij dat? Bij ons, in Nederland, wordt het 'beneden de

Marcella: Offizier La San Marco

rivieren' al wat Bourgondisch en dat zet zich in versterkte mate door in België. Het eten en drinken zijn er verdraaid goed en met een goed gevulde maag is het goed wandelen. Voorts kan er goed gesproken worden over al wat wij tegenkomen onderweg. Zit het ons op een dag niet mee dan is er altijd wel een helpende hand of een opbeurend woord.

Is dat niet in Nederland zult u vragen. Natuurlijk wel. Maar het gaat bij u veel gemoedelijker. De ambiance die het geheel omhult maakt je los uit het dagelijkse leven waarin je zoveel dingen 'moet'. Daarom hebben wij er best een reisje voor over om in een goede ambiance te wandelen en te genieten van alles wat je zoal tegenkomt. Ook de clubavonden ademen zo'n sfeer van gemoedelijkheid. Helaas is voor een avond Merkssem wat ver weg. Maar als ik onderweg ben en een beetje in de buurt dan wip ik toch altijd weer even aan.

Zolang we goed gezond blijven, willen wij met de Stroboeren blijven wandelen in diezelfde goede sfeer. Mede-Stroboeren, allemaal bedankt voor het 'zijn' zoals jullie 'zijd' dat wil zeggen: Plezante mensen waar het goed mee toeven is. Dit geldt niet alleen voor de wandelaars maar ook voor alle hulptroepen die het mogelijk maken dat wij kunnen wandelen. Allemaal bedankt dat wij deze mijlpaal hebben mogen bereiken. Dat we nog veel met elkaar mogen stappen.

Marcella en Cees.

OLAT WANDELPADEN

Het Hertog Hendrikpad 70 km
Het Graaf van Hornepad 90 km

Geslaagd op de volgende paden:

Heinz Oellers no 450 5^e keer
Heinz Oellers no 061 3^e keer

OLAT - CLUBREIZEN

Programma 2002

09 maart	GR 571	Comblain au Pont - Fonds de Quareux	27 en 18 km
20 april	GR 572	Long Champ - Trois Ponts	30 en 18 km
15 juni	GR 56	Hockai - Monschau	
24 augustus	GR 5	Saint Remy - Banneux	30 en 16 km
21/22 sept.	GR 56	Schonberg - St. Vith Jeugdherberg St. Vith	

Inschrijven: gironummer **706801**
t.n.v. w.s.v. OLAT
Weert

minimaal een maand van tevoren met vermelding van tocht, aantal personen, opstapplaats, afstand.

Inschrijfgeld:	leden	niet-leden
Weekend	€50,00	€57,00
dagtocht	€17,50	€20,00

Na-inschrijvers kunnen alleen mee als er nog plaats is.
Prijzen zijn onder voorbehoud!

Indien men op de woensdag voor de tocht nog geen bericht heeft gehad, kan men informeren van woensdag tot vrijdagavond of er nog plaats is.

Afmelden: Bij verhindering zal, indien dit **uiterlijk 10 dagen voor de tocht** is doorgegeven, de betaling doorgeboekt worden naar de volgende tocht of (na aftrek van €1,10) worden teruggestort.

Opstapplaatsen	en	-tijden:
Eindhoven NS(Fuutlaan)		7.25 uur
Weert NS		8.10 uur

En bij voldoende belangstelling ook in: Sint Oedenrode, Son, Leende, Boxtel, Veghel, Keldonk, Helmond, Someren en Nederweert.

Tenslotte: Zorg voor een geldig grensdocument. Er is een excursieverzekering afgesloten. Deze geldt niet voor bagage en kostbaarheden.

Informatie en inschrijfadres:

Toon van Wordragen, Juliana van Stolbergstraat 10, 6006 ZM Weert, ☎ 0495-537775

E-mail: toon.van.wordragen@hetnet.nl

Clubkampioenschap OLAT 2002:

Per 1 december 2001

Hannie Klumpkens	610 punten
Marcella Creemers	610 punten

Lange afstand-Prestatie-Snelwandelen

Bert Timmermans	400 punten
Hugo Prinsen	340 punten
Theo Klanke	340 punten

PROGRAMMA OLAT CLUBKAMPIOENSCHAP 2002

Lange afstand tochten (puntenhonorering bij afleggen van reglementaire afstand)

De volgende prestatietocht waarbij punten zijn te behalen vindt plaats bij sv De LAT in Zaandam op 27 januari voor een prestatietocht over 25 km. Start 12.00 uur (vertrek 11.45 uur) av AVZ, J.A. Laanplein 5 Zaandam.

Op 17 februari houdt sv De LAT wederom een prestatietocht over 30 km. Zelfde plaats en tijd als 27 januari.

Op 3 februari is de 4^e wedstrijd/prestatietocht bij RWV Langepad 16 R'dam-Kralingen. Start 11.00 uur 10 km. De laatste tocht in deze serie van RWV is op 3 maart eveneens op het Langepad. Alleen de best gerealiseerde tijd over de hele winterserie van RWV telt mee voor ons clubkampioenschap.

Puntenhonorering op gerealiseerde tijd.

De Bossche 100 wordt gewandeld van vrijdag 25 januari op zaterdag 26 januari. De start is op vrijdagavond om 22.00 uur in de kantine van Concordia, de Fuik 1, 's Hertogenbosch. Voorinschrijving. Telt: 500 punten + afstand.

1 op 2 maart: 7e Nacht van Waterland 100 km Euraudax, Vaarlogement Drs J. van Disweg 4 Broek in Waterland. Start 23.00 uur precies Telt voor ons clubkampioenschap 300 punten

Om te worden opgenomen in het clubkampioenschap voor 2002 moet u met het onderstaande rekening houden: Per deelnemer geldt dat uitsluitend één tocht per weekend (vrijdag tot en met zondag) meetelt om punten te scoren. De deelnemer mag zelf bepalen welke tocht hij of zij laat meetellen voor het clubkampioenschap.

Na deelname aan 'n tocht dient u zich telefonisch of schriftelijk te melden bij de commissie LPS: of bij de Redactie van OLAT-Nieuws: Ad van Asten ☎ 0499-473767 of per e-mail a.h.van.asten@hccnet.nl

Kalender snelwandelen:

Januari 2002

27 Zaandam sv De LAT: Baanwedstrijd Kunststofbaan Vincent van Goghweg (achter het benzinstation), Zaandam. 10.000m Aanvang 12.00u

27 Zaandam sv De LAT: 25 km prestatietocht. Melden kantine av Zaanland, Vincent van Goghweg (achter het benzinstation), Zaandam. Start is om 12.00u precies. De startplaats is een kwartier wandelen vanaf de kantine! Limiet 3u 50m

februari

03 Rotterdam RWV: Vijfde wedstrijd winterserie. Wegwedstrijden van 1 t/m 10 km in het Kralingse Bos. Ook prestatietocht van 10 km. De limiet is 1u30m. Aanvang 11.00 u, melden voor 10.15 u in de kantine van de atletiekbaan aan het Lange Pad. De ronde in het bos is 906 m lang en een kwartier lopen vanaf de atletiekbaan.

17 Zaandam sv De LAT: 30 km prestatietocht. Melden kantine av Zaanland, Vincent van Goghweg (achter het benzinstation), Zaandam. Start is om 12.00u precies. De startplaats is een kwartier wandelen vanaf de kantine! Limiet 4u 45m

Verslag:

Centurion bijeenkomst Lelystad

Door Paul Koks van PSV-atletiek

Zaterdag 17 november jl. werd in het Sportmuseum te Lelystad de jaarlijkse Centurionbijeenkomst gehouden.

Centurion

De oorsprong van Centurion Vereniging Nederland is de Brotherhood of Centurions uit Engeland om de Nederlandse Centurions te vertegenwoordigen. Centurion Vereniging Nederland is hiertoe opgericht op 12 februari 1966. Een Centurion is iemand die als amateur in wedstrijdverband in Engeland de 100 Mijl in 24 uur gewandeld heeft. Om dat te halen moet je wandelsnelheid minimaal 6,7 km per uur zijn. In 1911 is men begonnen met het jaarlijks organiseren van een snelwandelwedstrijd van 100 Mijl, waarbij je bij volbrenging de titel Centurion kon behalen. Eenmaal Centurion raak je die titel nooit meer kwijt. Nadat jaren achtereenvolgend Britten de titel behaalden was Nederlander Lieuwe Schol in 1959 de eerste niet-Brit die de 100 mijl binnen de 24 uur wandelde. Hiermee kreeg hij nummer C-291. Vijftien maal deed hij uiteindelijk mee aan deze Engelse wedstrijden met als beste resultaat 19.20.14. Een nieuwe mijlpaal in de Nederlandse geschiedenis van Centurions werd in 2000 bereikt: RWV-er Marcel

Dekker won als eerste Nederlander de wedstrijd over de 100 Mijl in een tijd van 19.06.57.

Overigens is dit niet het eerste succes van Nederlanders in buitenlandse lange afstandwedstrijden; Jan de Jonge (sv De LAT) uit Purmerend won tweemaal de 28 uur van Roubaix (met als beste afstand 245 km) en enkele Franse 24-uurs wedstrijden. Jan Vos (RWV) uit Den Haag won eenmaal de 28 uur van Roubaix. Tot slot heeft Marleen Radder (RWV) Chalons-Colmar (333 km) in 1997 en dit jaar gewonnen.

Aanvankelijk waren de parkoersen London - Brighton en Leicester - Skegness zeer populaire routes. De laatste jaren wordt de wedstrijd bij tourbeurt gehouden in London, Colchester, Ware en Isle of Man. Voor 2002 staat de wedstrijd voor het eerst in Blackpool op het programma. Zelf ben ik in 1990 op het parcours van Hungarton (nabij Leicester) Centurion geworden in een tijd van 21.57.56 en draag sindsdien nummer C-869. Momenteel zijn er 980 Centurions.

Continental Centurion

De Nederlandse versie van Centurionwedstrijden levert als titel Continental Centurion op. OLAT heeft vanaf 1973 tot 1989 deze wedstrijden onafgebroken in Sint Oedenrode georganiseerd. Vanaf 1990 is de wedstrijd het ene jaar in het Beatrixpark te Schiedam (RWV) en het andere jaar rond de IJzeren Man te Weert (OLAT).

Voor 2002 staat deze wedstrijd bij RWV op het programma in het weekeinde van 12-13 mei. Eerste Continental Centurion was Jan Vos. Zelf draag ik nummer CC-213 (eveneens behaald in 1990 door in Schiedam de 100 Mijl in 21.26.16 te wandelen). Momenteel zijn er iets meer dan 300 Continental Centurions.

Bijeenkomst

De jaarlijkse bijeenkomst is bedoeld om nieuwe Centurions in te wijden en tevens een reünie. Telkens wordt er gekozen voor een locatie waar iets te bezichtigen valt, waarna onder het genot van een aperitief de prijsuitreiking gedaan wordt. Vervolgens wordt er afgesloten met een buffet. In het jaar dat ikzelf Centurion werd gebeurde dat in de Zilverfabriek/museum van Schoonhoven. Nu is geko-

zen voor het tamelijk nieuwe Sportmuseum Olympion te Lelystad. Door deze locatie kon bezoek van de reünie gecombineerd worden met het bezichtigen van de zeer nabij gelegen werf van de Batavia, waar sinds kort een open toegankelijk winkeldorp opgezet is waar je tot eind december terecht kunt als je naar een Kerstmarkt wilt. Voor bezoek aan de Batavia zelf moet je wel entree

betalen en daarvoor kun je ca. 2½ uur uittrekken. Naast het bezichtigen van een boot in aanbouw (met gids) kun je een afgebouwde Batavia van binnen bekijken. Verder is er een tentoonstelling met het nodige leesvoer. Het sportmuseum gaf een tentoonstelling van de geschiedenis van de Olympische Spelen, de Paralympics en de sportactiviteiten van de Oranjefamilie. Verder kon je diverse sporten uitproberen: er stond een tafel-

tennistafel, pooltafel, sjoelbak, golfhoek en een aantal Oudhollandse spelen. De tafeltennistafel werd gebruikt om alvast te oefenen voor het OLAT-trainingsweekend. Aan een zijde van deze tafeltennistafel leidde een afslag - eveneens geschikt voor gebruik door rolstoelers - naar de verdieping lager. Deze afslag was daarbij ook uitstekend geschikt om een gemiste bal naar beneden te leiden...

Officiële gedeelte

Tijdens het aperitief werd het officiële gedeelte afgehandeld. Hierbij droeg voorzitter C-427 Hans Leendertse zijn hamer over aan C-456 Gerrit de Jong (eveneens bestuurslid van de Schoonhovense Atletiekvereniging Avantri).

Hans Leendertse is ruim 30 jaar actief geweest binnen het bestuur van Centurion Vereniging Nederland. Vanwege zijn verdienste werd hij benoemd tot Erevoorzitter van de Centurion Vereniging Nederland.

De Centurionwedstrijd Hedgethorne 100 (Colchester; 4/5 augustus 2001) leverde drie nieuwe centurions op: C-978 Huib van Broekhoven (RWV), C-979 C.

Arosanyan (Surrey WC) en C-980 R. De Wolf (RWV).

Winst van het ploegenklassement was voor RWV (Huib, Marcel Dekker en R. De Wolf).

De bijbehorende prijzen werden tijdens het officiële gedeelte uitgereikt.

Met het buffet dat daarna bezocht kon worden was niets mis: uitstekende vis- en vleessaladeschotels werden geserveerd. Binnen een half uur waren alle schalen tot de laatste 'krumel' leeg. Tot slot had Joop Wissink nog voor ijs als toetje gezorgd.

Na een geslaagde en gezellige reünie werd vanaf kwart over zes 'afscheid' genomen en ging iedereen geleidelijk huiswaarts.

WANDELEN OP DINSDAG

Wellicht ten overvloede nogmaals de spelregels in een notendop:

- Start klokke tien, voorzien van leeftocht en hondje thuislaten.
- Tochtlengte ± 20 km, tempo ± 5 km/h.
- Gids voorzien van routebeschrijving - ook bij improvisatie - gaat altijd voorop.
- Secondant, eveneens met routebeschrijving, voert de achterhoede.
- De wandeling heeft 'n recreatief karakter met tijd voor 'n bezienswaardigheid, immers:

Wandelen is het stilstaan bij dingen onderweg

Winterprogramma 2002

DATUM	ROUTE	STARTPLAATS	STARTPUNT	ADRES
22 jan	Abdijroute	Valkenswaard	Venbergse molen	Molenstraat 211
5 feb	De Liskes	Bergeijk	Café De Vier Linden	Eijkereind 29
19 feb	Heeze/Leenderoute	Heeze	Café De Gouden Leeuw	Nieuwendijk 5
5 mrt	IJzerenmanroute	Vught	Natuurbad IJzeren Man	Boslaan 45
19 mrt	Maashorst	Nistelrode	Bezoekerscentr. Slabroek	Erenakkerstraat

Meer info? Bel Truus 040-2110413

WANDELING OP DINSDAG

Christaan Koehler, 'n meeloper

Met maar liefst 4 nieuwe gezichten wandelen op 27 november 35 WOD's niet de aangekondigde Brekxs - en Hovenroute maar een samenvoeging van onverharde paden rondom het mooie dorp Moergestel; de zgn. 'Kees van Vessem route'.

De aanvankelijk gekozen tocht blijkt nogal gebrekkig te zijn gemarkeerd en een hoog asfaltgehalte te hebben.

En dààr zitten we echt niet op te wachten en Kees nog minder. Met voortvarendheid heeft hij uit o.a. het Vennekespad en naburige wandelroutes de mooiste stukken aan elkaar weten te breien met als resultaat een zeer bijzondere en verrassende tocht.

Wat hij kennelijk niet geregeld heeft, maar wij wel hebben gekregen, is een 'warming-up'. Bij een

temperatuur rond het vriespunt stappen we onder een wolkenloze hemel met een heerlijk warm zonnetje op de rug Moergestel uit; dat is pas een echte start! Ter hoogte van het landgoed Ter Braakloop gaan de rugzakken af en vlijen we ons in het gras voor de middagpauze. En dát blijkt de plek te zijn waar Marinus van Roosmalen, de OLAT-voorzitter, de gelegenheid krijgt om het typische 'WOD-sfeertje' te proeven. Wij waarderen zijn aanwezigheid. Hij heeft zicht- en hoorbaar genoten.

Daarna begint het grote glibberen. Tussen metershoge rododendrons heeft het afgevallen blad de uitgesleten modderige ondergrond fraai toegedekt, die na de eerste

stappen transformeert in een blubberachtige modderpoel.

En wat zegt dan elke rechtgeaarde Wod'er?: terugkomen, maar dan in de bloeitijd!

De Kerkeindsche Heide is een uitgelezen plek voor een staande deelnemersvergadering, waarin Truus o.a. mededeelt, dat Jos Scheepers en Theo Bouman hun plaats in de initiatiefgroep beschikbaar hebben gesteld. Een luid applaus voor hun bewezen diensten is hun deel. Willie Verbeek en Jan van der Zanden zullen de plaatsen innemen; hun inbreng alsmede de uitkomst van de rondvraag zullen ongetwijfeld in het a.s. zomerprogramma tot uiting komen.

SJEF KOOLEN OP ZIJN WEG NAAR SANTIAGO DE COMPOSTELA

*reisverslag van 2 april tot en met 27 juni 2000,
deel 8 slot*

(aan de hand van zijn dagboek)

18 juni 2000: Het is 15.00 uur als ik de mijlpaal nog 150 km tot Santiago de Compostela opmerk. Dan word ik emotioneel en alles wat achter ons ligt passeert nog eens de revue.

We beginnen de afdaling over heel mooie, ruige paden tot Triacastela. Vanaf hier beginnen we morgen aan onze laatste episode..... Dit waren de laatste zinnen

van de vorige episode. Nu volgt het laatste hoofdstuk van onze voettocht.

Het dwaze van het leven

Omdat de refugio in Triacastela vol is, vinden we een plaatsje in een goedkoop hotelletje. Het is inclusief avondeten, dus vanavond geen zorgen over de inwendige mens. Maar er dient zich plotseling wel een ander ongenoegen aan. Als Ad terugkomt van een telefoongesprek met het thuisfront, krijg ik een zware domper te verwerken Het thuisfront van Ad heeft besloten om ons in Santiago de Compostela te komen begroeten als we daar aan komen, en dat mag pas op 24 juni zijn.

We raken in een heftige discussie en komen er niet uit. Eerder gemaakte afspraken zijn geschonden en dat zit me erg dwars. Na een pilsje gaan we direct slapen. Ik zal morgen beslissen wat ik doe.

Plotseling kan ik ook niet meer zo genieten van het uitzicht op de bergen als anders. De afstandmeter bleef vandaag staan op 32 km.

Rond 2.00 uur word ik wakker en merk dat ook Ad zeer onrustig is. Ik peins hoe ik het probleem kan oplossen. We zijn nu te lang samen onderweg om morgenvroeg alleen verder te trekken.

Plotseling krijg ik een ingeving en val met die gedachte direct in slaap.

Als we om halfzeven wakker worden deel ik Ad mijn beslissing mee en hij gaat meteen akkoord en is blij. We zullen onze voettocht voortzetten op de gebruikelijke manier tot op 5 km voor de poorten van Santiago....

Eind goed, al goed: een oplossing voor het dwaze van het leven.

Nog een Kennedymars en wij zijn er

We besluiten een mooie, maar zware alternatieve route te gaan volgen. We gaan over Samos naar Sarriá. Tot in Samos is het werkelijk schitterend. We wandelen door prachtige lanen en over paadjes die overschaduw worden door dikke, zeer oude bomen. De bergdorpjes waar we vandaag doorheen wandelen hebben geen leeftijd meer. De straten liggen bedolven onder gestolde koeienvlaaien en de stank is niet te beschrijven.

Bij Samos brengen we een bezoek aan het oude Benedictijnenklooster. We betalen slechts 200 Pst om ook binnen te mogen rondneuzen. De gangen zijn artistiek beschilderd met prachtige afbeeldingen. De binnentuin is oud en indrukwekkend. De kerk en de sacristie zijn op een etage helemaal ingebouwd binnen het klooster. Dit mooie bouwwerk wordt goed onderhouden en ik ben blij dat we het bezocht hebben. We dwaalden er twee uur in rond. Ook krijgen we nog onderdak aangeboden, maar dat slaan we af omdat het pas 11.30 uur is. De stempel in onze pelgrimspas is een blijvende herinnering.

Na een kop koffie stappen we weer op. Dan komen we tot onze grote verrassing bij een korenmolen uit 1400 die nog in gebruik is. Deze molen werkt op water dat vanuit de bergen wordt aangevoerd.

Als we later op de dag in Sarriá aankomen, zijn in de plaatselijke refugio nog slechts 2 bedden vrij, net voldoende voor ons tweeën! In de avond dolen we wat rond door het stadje en staan versted als we zien dat er diverse hangbruggen zijn aangebracht tussen verschillende flats. Soms zijn er wel 5 bruggen aan elkaar gekoppeld tot een lengte van minstens 20 meter. Het is onbegrijpelijk dat deze dingen gebruikt mogen worden.

Het is een prachtige avond en we staan nog tot laat in de avond met andere pelgrims te praten. Als ik om 22.00 uur m'n stapelbedje vind, merk ik dat dit de eerste refugio is waar we over zo weinig plaats kunnen beschikken. Maar ja, het kost ook slechts 100 Pst en dat na 21 km.

Je kunt zelfs aan de pelgrims merken dat het doel van de tocht in zicht komt. Ze worden steeds nerveuzer en om halfzes vanmorgen gaan de eersten alweer op pad. Gelukkig hebben Ad en ik toch een andere instelling. Veel van de pelgrims die zo vroeg vertrekken, zitten al om 11.00 uur bij een volgende refugio te wachten op onderdak, terwijl Ad en ik dagelijks een veel grotere afstand afleggen en dan 's avonds rond 17.00 uur ook nog een plaats vinden.

Na ons ontbijt gaan we verder en constateren al wandelend dat we weer eens een traject uit de top 10 volgen. Na al die voorgaande impressies zegt dat genoeg!

Overal zie je die afbakeningen met gestapelde stenen wallen. Het mooist vind ik echter die maïsofslagplaatsen, waarvan ik eerst dacht dat het oude

begraafplaatsen waren. Nog verrassender is de ontmoeting met een Belgisch echtpaar dat met een ezel de weg naar Santiago volbracht heeft. Alle drie zijn vol bekapt en ze zijn op de terugweg.

Van Sarriá tot Puertomaria komen we door 22 dorpjes. We komen ogen te kort. We kunnen de verleiding niet weerstaan om af en toe een oud boerderijtje van binnen en van buiten te bekijken. In Puertomaria doen we boodschappen. Ik bel naar huis en vertel Tini dat ik maandag 26 juni per vliegtuig terugkeer.

Dan passeren we het 100 km-paaltje. Het gevoel dat we het halen is compleet en we verlangen nu ook echt naar huis.. Zeker is ook dat ons opmerkingsvermogen is afgezwakt. De indrukken gaan aan ons voorbij. Hoort dit traject tot de top 5?!

Om halfvier komen we in het gehucht Gonzar en in de refugio is nog plaats. We besluiten om te blijven. We hoeven slechts een donatie te geven voor de overnachting. Als het dagelijks ritueel achter de rug is, gaan we op verkenning in het plaatsje. Ongelooflijk wat we hier te zien krijgen. Er staan ongeveer 20 huisjes en een kerk. Van de huisjes zijn er slechts 4 bewoond. Maar het opvallendst zijn de honden, zeker 50 bastaards zwerven hier rond, één heeft nog de restanten van een dikke haas in zijn bek.

Deze avond slaat het weer om. In de refugio is het behelpen. Ad slaapt op de bank en onze matjes staan we af aan twee pelgrims die anders op de koude vloer moeten slapen. Ik noteer 29 km.

Om 5.00 uur is het hier in Gonzar al een gekkenhuis, vooral de Spanjaarden zijn niet te houden. Als ze dan na een paar uurtjes wandelen bij de eerste refugio komen liggen ze verder de hele dag op bed.

Wij starten pas om 7.00 uur en lopen onderweg al die vroege vogels voorbij. Het is mooi wandelweer, jammer dat ik mijn waterbidon in de refugio heb laten liggen.

Tot aan Palas de Rey is de route leuk, maar dan zie ik plotseling iets schitterends: Op een pas gemaaid weiland zitten 4 hopen, je weet wel, die vogels met die mooie witte kuif! Dan is het 9.00 uur en we passeren het 80 km-paaltje. Ad en ik zeggen tegen elkaar: nog een Kennedymars en we zijn er...

Santiago de Compostela, een pelgrimstocht van 2800 km is volbracht

Onderweg komen we geregeld langs typische boerderijtjes. In een donkere stal staan 2 koeien: het is net een kerststal. We boffen ook dat we nu hier wandelen, overal is het een bloemenpracht: de natuur op z'n mooist! Op enig moment zeg ik tegen Ad even stil te zijn: op 100 meter afstand tel ik 9 verschillende fluitende vogels.

In Palas de Rey drinken we koffie in een verschrikkelijk lelijk café, het is oudroze geschilderd.

Langzamerhand verlaten we het berglandschap van Galicië en komen in het vlakkere landschap. In Mellid is een oud klooster omgebouwd tot refugio en er is plaats voor ons. Hier krijgen onze stempelkaarten weer veel bekijks. Tijdens het boodschappen doen krijgen we allebei zin in chocoladepudding en we kopen 2 halveliter-potten. Achteraf, na ongeveer 7 of 8 lepels blijkt het geen pudding maar pasta voor de boterham te zijn. Het misselijk worden blijft ook niet uit.

Omstreeks halfacht lopen we het plaatsje in, wij komen bij een café dat goed vol zit. Er is vanavond voetbal op TV: Nederland speelt tegen Frankrijk. Maar deze Spanjaarden hebben geen belangstelling voor die wedstrijd en zeker niet voor Nederland en de spelers die in het team van Barcelona spelen. Wij houden ons daarom ook rustig en de cognac smaakt er niet minder om. Na een dag van weer 30 km lig ik om 21.30 weer op m'n stapelbed.

Vanmorgen is het eerste wat ik doe een telefoontje naar huis: alles is prima en ze hebben vervoer geregeld voor maandag vanaf Schiphol. Ook vandaag wandelen we over een mooi traject door bossen afgewisseld met open gebied en enkele dorpjes. De omgeving heeft een grote verandering ondergaan: voor vervallen dorpjes komen nu prachtig huizen in de plaats die her en der verspreid staan. De chocoladepudding is de mogelijke oorzaak van de diarree waarmee ik vandaag voor het eerst tijdens onze tocht krijg af te rekenen! Maar met een pilletje is dat leed na een uurtje ook weer achter de rug. De atmosfeer is vandaag helemaal gevangen in de geur van de eucalyptusbomen. Tegen 16.00 uur komen we in Sta Irene. Er is volop plaats. Na het avondeten gaan Ad en ik nog anderhalf uur wandelen in de natuur, die toch steeds fascinerend is als je zo op je gemak rond kijkt. En elke avond lig je na dat dagje wandelen weer met andere pelgrims op een kamer.

Vandaag liepen we 30 km.

We naderen nu wel heel erg snel ons einddoel. Vandaag moeten we het rustig aan doen. Er resten ons nog slechts 15 km tot we bij de afgesproken 5 km zullen komen

Toch zijn we al om 7.00 uur aan de wandel. Het is maar goed dat we niet de hele afstand in dit slakkentempo hoefden te wandelen. Gelukkig is het ook vandaag weer een mooie route en echt pittig met veel holle wegen en kleine paadjes. Wij lijken wel Spanjaarden want om halftwaalf zijn we al in Monte del Gozo, ons einddoel

voor vandaag. Om 13.00 uur schrijven we ons in bij de refugio die 800 bedden heeft. Het is een gigantisch complex, compleet met bar, restaurants, winkels en een honderdtal slaapbarakken. Deze dag gaat voor mij niet snel genoeg voorbij, om 21.00 uur lig ik al op bed. Het is zaterdag 24 juni 2000 6,30 uur als we voor de laatste keer wakker worden in een refugio. Om zeven uur beginnen we aan onze laatste 5 km van deze pelgrimstocht naar Santiago de Compostela. Dit laatste stukje weg kent voor Ad veel verrassingen. Eerst ontmoeten we Sjaan, de vrouw van Ad en Toon Kanters die filmopnamen zal maken. Een eindje verder besluiten we om koffie te gaan drinken, want we zijn met nuchtere maag vertrokken. Dan ontmoeten we Jeannette en Vincent, ze zitten op een bankje op ons te wachten. De verwelkoming is hartelijk en er worden nieuwtjes uitgewisseld. Jeannette en Vincent hadden ons eerder tijdens deze tocht al een weekend gezelschap gehouden. Als we al in Santiago zijn, staan twee zonen van Ad: Peter en Gina met een vriendin ons op te wachten. Voor Ad zijn dit natuurlijk heerlijke momenten, voor mij persoonlijk zijn het erg moeilijke momenten, die slechts door de hechte vriendschapsband tussen Ad en mij kunnen worden overwonnen. Gelukkig word ik goed in het kringetje rond Ad opgenomen.

Gezamenlijk gaan we dan naar de kathedraal, ik voel me gegeneerd als we zo met elkaar optrekken en een oranje dug-out meesjouwen. Op dit moment ben ik niet met voetballen bezig. Ook het staan wachten op het tijdstip om de kathedraal binnen te mogen gaan is geen succes. We zijn wel in de gelegenheid om met z'n tweeën de kerk binnen te gaan. Het is een moment van ontroering als ik mijn handen op de schouder van het

borstbeeld van Sint Jacques mag leggen. Hiervoor ben ik tot hier gekomen, hiervoor was ik 84 dagen onderweg.

Daarna gaan we kaarsjes opsteken voor familie en vrienden. De kaarsjes zijn elektrisch, dat valt me tegen. De centjes bewaar ik voor een andere intentie.

Dan gaan we even naar het graf van Sint Jacques, ook dat is een emotioneel moment.

We brengen een bezoek aan het Bureau A la Decouverte de Chemins de Saint Jacques voor het in ontvangst nemen van het diploma. Dit is allemaal prachtig geregeld.

Na nog het een en ander te hebben geregeld voor onze thuisreis op maandag, we krijgen als pelgrim een korting van f 400,00, ben ik in de gelegenheid om naar huis te bellen.

Tini en ik staan huilend aan de telefoon. Beiden zijn we blij en trots. Ik laat Tini weten dat ik goed word opgevangen door de familie Verbakel.

Deze dag besteden we verder om de stad Santiago te bekijken en 's avonds gaan we om 18.30 uur nogmaals naar de kathedraal om deze nader te bekijken. En zo komt er een einde aan deze bijzondere dag.

En dan

Die middag huren we een auto en brengen een bezoek aan Cape Finisterre, hier zouden 1200 jaar geleden de kleren van St. Jacques zijn aangespoeld helemaal, bedekt met schelpen.

Jammer dat we niet wisten dat er op zaterdag de mogelijkheid was geweest om in pelgrimskleren een mis bij te wonen, dat zou mooi geweest zijn om mee te maken.

Op maandagmorgen zijn we terug in de kerk, nu als toerist en zien hoe tijdens deze plechtigheid een wierookvat van 80 kg door de kerk wordt gezwierd. Om 16.00 uur vertrekken we naar het vliegveld voor een binnenlandse vlucht naar Madrid. Even moet ik m'n pelgrimsstaf inleveren, maar in Madrid krijg ik hem

Nawoord:

Deze lichamelijke en geestelijk zware tocht naar Santiago de Compostela is en blijft voor mij onvergetelijk. Alles wat we hebben meegemaakt en wat we gezien hebben, het is te veel om op te noemen. Ik denk dat het dagverslag alles goed heeft weergegeven.

Ook om bijna 3 maanden met Ad op te trekken, 2 totaal verschillende karakters. Ik ben meer gedreven en Ad de goedheid zelf, maar samen kwamen we daar. We kozen ook niet de makkelijkste weg om er te komen. Natuurlijk, als je het nog een keer zou doen, deed je de dingen anders. Alleen wat ik nu nog steeds jammer vind, is dat we op de zaterdag toen we in Santiago aankwamen niet naar de pelgrismis zijn geweest, die om 12.00 uur in de kathedraal begon. We waren hier door niemand op geattendeerd.

Ik ben ontzettend blij geweest dat deze wandeltocht binnen onze familie, vrienden en kennissenkring erg heeft geleefd. Voor mijn vertrek ontving ik veel succeswensen en bij mijn thuiskomst heel veel felicitatiekaarten. Gelukkig heb ik al deze hartelijke belangstelling goed kunnen verwerken. Alles verliep zo spontaan.

Ook TV Weert besteedde veel aandacht aan mij en de tocht. Zij maakten een reportage over mijn persoon voordat we vertrokken en zij schonken na mijn thuiskomst zeer uitgebreid aandacht aan de tocht. Ik dank hiervoor speciaal Mart Jansen en Ger Reijven.

In ons dorp Nederweert-Eind heeft iedereen ons kunnen volgen via een verslag in het Nederweertse weekblad door Jos Gubbels. Het verslag kwam erg goed over binnen onze gemeente, waarvoor mijn dank.

Op zondagmorgen loop ik al om 6.00 uur in m'n eentje door de

pelgrimstad.

Door de achterdeur kan ik de kerk

binnengaan.

Er begint een mis om 6.30 uur die ik bijwoon.

Daarna wandel ik nog eens door de kathedraal en laat alles

nog eenmaal de revue passeren.

terug en hij vliegt met ons mee naar Schiphol waar we om 23.30 uur aankomen.

Hier staan Tini en Thea op mij te wachten en na drie maanden kunnen we elkaar in de armen sluiten....Dan komen de tranen weer los.

Thuis is alles feestelijk versierd. Er hangt een groot spandoek, met de tekst:

'Als pelgrim 3000 km te voet, in Eind word je begroet. Welkom thuis'

En dan komt de volgende avond nog de verrassing als familie, vrienden, burens en de Eindse harmonie Pro Musica mij een hartelijke thuiskomst bereiden.....

Piet Geelen kreeg zelfs Radio L1 zover dat ik werd bijgeschreven op de eretribune. Bij die gelegenheid kreeg ik ook een tas met inhoud.

Mijn thuiskomst was zeer emotioneel, Mart bedankt voor al het werk dat je er aan besteedde.

Van Toon Kanters kreeg ik een mooie videoband met onze laatste kilometers er op en ook een zwaaiend wieroekvat.

Ik ben ontzettend blij en dankbaar dat ik gezond mocht blijven tijdens de tocht.

Tini, Thea en ik zijn samen met onze vrienden uit de Achterhoek op vakantie geweest in het Zwarte Woud. Daar kon ik weer heerlijk mezelf worden en ik wist ook van tevoren weer waar ik 's avond mijn bed kon vinden.

Als ik dit schrijf is het ongeveer 10 weken na de tocht en ik begin weer zin in het wandelen te krijgen.

En de grootste verrassing was de Europese onderscheiding voor

wandelaars, die mij samen met Ad werd toebedacht.

Het blijft voor mij een groot, onvergetelijk avontuur dat 3 maanden duurde.....

Nu Ad van Asten aan het einde is gekomen met het weergeven van mijn pelgrimsverhaal naar Santiago de Compostela aan de hand van mijn dagboek, wil ik Ad toch bedanken voor de fijne weergave in ons OLAT clubblad. Het is nu inmiddels anderhalf jaar geleden dat ik samen met Ad Verbakel deze lange voettocht maakte. Ikzelf denk er nog dagelijks met plezier aan terug en soms zelfs meerdere keren per dag.

Deze tocht kende veel hoogtepunten en soms ook wel een dieptepunt. Persoonlijk heb ik de ervaringen helemaal verwerkt. Ik denk wel dat dat komt omdat ik mijn verhaal heel goed kwijt kon. Ik kreeg veel bezoek aan huis, soms wel eens teveel, maar de mensen hadden er alle begrip voor als ik weer eens moest zeggen: deze week niet. Ik heb ook verschillende lezingen met videovertoning gehouden, alleen in het Ouderencentrum van Nederweert was dat niet zo'n succes, want binnen 10 minuten was iedereen al in slaap gevallen. Ik kon daar best mee lachen, misschien wordt mijn belangstelling over enkele jaartjes ook wel zo!

Ik zit nu ontzettend lekker in mijn vel. Ben ook weer heerlijk en veel aan het wandelen. Met veel plezier doe ik weer grote afstanden en de snelheid komt geleidelijk weer op het goede niveau.

Ik hoop dat iedereen met belangstelling mijn verhaal zoals Ad het weergaf heeft gelezen en misschien heb ik in de toekomst nog wel zoiets in petto....

Sjef Koolen

Op GROTE voet

Een experimenteel nieuwe rubriek vol feitjes en wandelweetjes door Margriet Fischer

~ Wegens overweldigend succes is het op de klassieke route van de Pyreneeën naar Santiago de Compostela zo druk geworden, dat veel wandelaars besluiten de Via de la Plata te lopen. Van Sevilla naar Santiago. Net zo mooi, veel natuurschoon, wel iets avontuurlijker want deze weg is nog tamelijk onbekend (wel oud). Informatie over deze route komt steeds meer vrij.

~ Wie een klantenpas heeft bij de NS kan op alle beginstations van NS-wandelingen gratis een routebeschrijving ophalen. Handige boekjes met topo-kaartjes en een stap-voor-stap-beschrijving. Liefhebbers zonder pas betalen €1,00.

~ Naast de bekende zalfjes voor de voeten is er een oude beproefde methode om de vermoeide of beschadigde voeten te verwennen. Puur natuur en gratis te vinden langs bijna ieder wandelpad. Zowel weegbree als bijvoet zijn weldadig aan de voeten als deze planten/bladeren om de voet worden gewikkeld alvorens men de sokken aantrekt. Het makkelijkst in gebruik, vanwege de fijne structuur van de bladeren, is de smalle weegbree.

~ Wat betreft functionele kleding is er een trend terug naar de natuur. In de goed uitgeruste buitensportspecialzaak is tegenwoordig een kledinglijn te vinden van pure Merino-wol. Prettig te dragen, makkelijk te wassen, zondig meerdere dagen te dragen zonder wassen. Luchten volstaat. Ideaal bij meerdaagse tochten. Uitgeprobeerd door mij.

~ Veel wandelaars hebben ze al ooit ontmoet: de glimworm / vuurvlieg. Wist u dat deze worm zijn gloeivermogen niet in de eerste plaats heeft ontwikkeld vanwege seksuele aantrekkingskracht, maar om zijn vijand te waarschuwen dat hij niet te vreten is.

~ Hebt u internet? Surf dan ook eens naar www.wandel-olat.org/ of naar www.wandelnet.nl

Via beide sites kunt u doorklikken naar zeer interessante informatie.

~ Het OLAT-bestuursweekend was dit jaar een groot succes.

~ Hebt u items voor deze rubriek, zowel tips als opmerkingen zijn van harte welkom.

Laat even iets weten bij de redactie.

Wandelaars op oorlogspad: 'We gaan de wegen heroveren'

Een oud, maar nog actueel verhaal

Wandelaars vormen een rustig volkje. Zo rustig, dat ze zich ongehinderd voor de voeten lieten lopen door landeigenaren die wandelgebied gingen afgrenzen, door oprukkende pelotons fietsers die zoëvend de paden op en de lanen in zijn gevlogen en door driftig asfalterende machines ten dienste van nieuwbouwwijken. Kortom: zware aanslagen op authentiek wandel terrein. Rustig ondergingen de wandelaars hun leed. Maar het is nu afgelopen met die gelaten houding. Er komt actie, geleid door een stichting waarin nagenoeg alle wandelpartijen zijn vertegenwoordigd.

De ene wandelaar is de andere niet, dat blijkt wel. Je hebt ommetjesmakers, langeafstandlopers, bergklimmers, vogeltuuders, honduitlaters en stiltezoekers. Zo veel wandelaars, zoveel clubs. Naast de verenigingen van (sport-) wandelaars (inclusief de routemakers) zijn er ook nog de clubs die zich opwerpen als belangenbehartigers. Heel veel houden zich 'professioneel' met wandelen bezig: Nivon, ANWB, Wandelplatform LAW, scouting en trekkerclubs. Belangenbehartigers zoals Op Lemen Voeten, onderzoeksbureau Lopende Zaken en tal van andere organisaties. Allemaal goedwillende mensen, die stuk voor stuk naarstig op zoek zijn naar rustige, onverharde, authentieke, niet-befietste of 'overlopen' wandelpaden.

De wandelaar zit in Nederland behoorlijk in de knel. Een woordvoerder van het Wandelplatform zegt: 'Elke vierkante meter grond wordt bevochten en gebruikt. In het gevecht om de vierkante meters laat iedereen zijn stem horen, behalve de wandelaar.'

Een onderzoeker bij Lopende Zaken vult aan: 'Die wandelaar wordt met een kluitje in het riet gestuurd. Mag door woonwijken wandelen, wordt omvergereden door fietsers of loopt de kans een golfbal tegen zijn hoofd te krijgen. De fietsers, ook zo'n ruimtezoekende groep, hebben een veel betere lobby. Daardoor wordt wel aan de wielrijder gedacht. In elk ruimtelijk plan zijn fietspaden opgenomen.'

'Numeriek' heeft de wandellobby de zaakjes al wel dik voor elkaar. Elk jaar werden er zestig miljoen dagtochten gemaakt tegenover ruim veertig miljoen fietstochten. Een half miljoen Nederlanders loopt geregeld een wandeltocht van méér dan vijftien kilometer en nog eens dik een miljoen Nederlanders zegt binnenkort zo'n lange tocht te gaan maken. De gespreide vingers van de

wandelaar moeten nu ook maar eens gebald worden, vinden voornoemde vertegenwoordigers.

Samenwerking tussen de verschillende wandelclubs is daarvoor nodig. Er wordt een stichting opgericht waarin vrijwel alle wandelclubs (wandelaars, routemakers en belangenbehartigers) zijn verenigd. Een groep die al samenwerkte binnen het Wandelplatform heeft de vuisten al gebald en een actieprogramma opgesteld. Dit programma is aangeboden aan de Landbouwminister. Hierin een opsomming van de problemen en een mogelijke oplossing ervan. Problemen die de wandelaar op zijn pad vindt en waarvan de niet-wandelaar niet eens bevroedt dat ze bestaan. Als je de gemiddelde Nederlander naar een wandelgebied zal tien tegen een op de proppen komen met een stuk duin, bos of heide. Van dat soort landschappen is in Nederland niet zoveel meer over, maar de stukken die er zijn zijn over het algemeen goed toegankelijk voor de wandelaar. 'Maar, het is er te druk. Op mooie dagen lopen de mensen daar in rijen achter elkaar', zegt de vertegenwoordiger van het Wandelplatform.

Het boerenland is praktisch onbelopen. De paden die er waren - jaagpaden, dijken en polderkade - zijn veelal in bezit genomen door boeren en andere landeigenaren. De wandelaar die in zijn ontdekkingsdrift toch nog een pad op het platteland weet te vinden, stuit niet zelden aan het eind ervan op een erf compleet met woeste hond, wordt bedreigd door een stier of loopt dood op een sloot of onneembaar hekwerk.

'Voor de wandelaar én de natuur is het belangrijk dat we op dat boerenland meer wandelpaden krijgen' zegt de onderzoeker namens Lopende Zaken. Dat het in het belang van de wandelaar is, ligt nogal voor de hand. Maar de natuur lijkt eerder te lijden dan té floreren bij betreding ervan. 'Nee hoor, de overheid wil in Nederland een ecologische hoofdstructuur aanleggen. Groene gebieden waar het voor flora en fauna goed toevoegen is plus de verbindingzones tussen die terreinen. Die gebieden openhouden, lukt alleen als er maatschappelijk draagvlak voor is. Wandelaars dus', zegt de vertegenwoordiger van het Wandelplatform.

Voornoemde vertegenwoordigers hebben in hun strijd voor méér wandelpaden een heel arsenaal aan 'wapens' en 'trucs' klaarstaan. 'Heroveren van wegen die illegaal aan de openbaarheid zijn onttrokken bijvoorbeeld. Dat onttrekken is vaak op slinkse wijze gebeurd. Door boe-

ren die het hek van land nét achter het pad zetten, Woonbootbewoners die een tuintje aanleggen op het jaagpad, of burgers met een buitenhuis die stiekem aan het begin van het pad een bordje 'verboden toegang' zetten.

Alle openbare wegen in Nederland zijn opgenomen in de zogeheten wegenleggers. Nauwgezette vergelijking van leggers met de praktijk zet beide wandelmannen op het spoor van verdwenen paden. En ze hebben nog meer in hun trukendoos dan uitsluitend wegenleggers. Bij herinrichting van landelijk gebied (bv ruilverkaveling) moet het vrijhouden van ruimte voor paden worden bedongen. Ook bij de aanleg van recreatiegebieden, niet zelden op het platteland, denken de vertegenwoordigers kilometers te kunnen winnen. 'De recreatiebonzen komen vrijwel altijd wel op het idee om fietspaden aan te leggen, maar wandelroutes worden meestal vergeten.'

De kernpunten uit bovenstaand verhaal zijn terug te vinden in de Beleidsvisie 2000 – 2010 van het Wandelplatform LAW zoals die in het voorjaar van 2001 in 6 basisvoorwaarde is aangeboden aan de overheid. Hieraan werd eerder in OLAT-Nieuws aandacht besteed.

Kromme rade

Margriet Fischer

Vandaag een dagtocht vol jeugdherinneringen. Gestart op station Hilversum waar voor mij een routebeschrijving klaarligt. Eigenlijk had ik de treintaxi moeten nemen naar Kortenhoeve omdat er op zondag geen bussen rijden. Maar een OLAT'ster doet dat niet en neemt dus de benenwagen. Zodoende ben ik al ruim een uur aan het lopen voor ik de officiële route heb bereikt. Hilversum op z'n langst. Maar dan is het wel direct oké met al het natuurschoon.

Meteen na het verlaten van de laatste woonstraten betreed ik in natuurgebied Suikerpot de Kromme rade; een zeer modderig pad, genoemd naar het woord rooien/raaien. Dat betekent een lijn/grens trekken. Dit pad vormt de grens tussen Holland en Utrecht.

De routebeschrijving raadt waterdichte schoenen of laarzen aan, maar een OLAT-winterserie-fan kunnen ze toch niet meer verrassen wat modder betreft. Rechts en links van dit pad liggen afwisselend stroken land en water, ontstaan tijdens het ontvenen van dit gebied. Later zie ik aan mijn rechterzijde natuurreservaat Het Hol, van natuurmonumenten.

Na een aantal kilometers gelopen te hebben is er aan de linkerkant alleen nog maar water, en er staat zo maar een bankje op de plaats waar mijn maag begint te ramelen. Hoe verzinnen ze het!

Genietend van het uitzicht komt mij de geur van moeraswater in de neus.

Geur is voor mij de belangrijkste herinneringsopwekker. Ineens zie ik mezelf weer liggen in het water van de Loosdrechtse plassen, met een zwemvest gevuld met stro. Na het droogzwemmen, liggend op een krukje, waarbij mijn arme tenen over het beton schraapten,

Met ontsluiting van het gecultiveerde platteland alléén zijn de wandelclubs niet tevreden. 'Ook in de echte natuurgebieden en de stadsranden moet gewandeld kunnen worden.' De stadsrand 'belopen' klinkt de echte wandelaar (zo een die van die van rust, natuur, vogeltjes, wolkenluchten en vergezichten houdt) vreemd in de oren. De onderzoeker verduidelijkt: 'Het gaat erom dat we een ecologische hoofdstructuur voor wandelaars maken. Een netwerk zodat je vanuit je huis kunt wandelen. Dat er bij de inrichting van wijken, de aanleg van recreatiegebieden nabij de stad en de bouw van nieuwe steden wordt gedacht aan de wandelaar. Doorgaande fietsroutes en fietsverbindingen tussen huis en recreatiegebied zijn er meestal wel, maar de wandelaar moet eerst een woud van beton en een lint van asfalt trotseren voordat hij de frisse wind door zijn haren voelt waaien.' *Bovenstaand naar oorspronkelijke tekst van: Monica Wesseling.*

mocht ik te water. En toen mijn zwemleraar vond dat het zonder zwemvest kon, bond hij als reddingslijn een touw om mijn middel waarmee hij mij kon binnenhalen als dat nodig was.

De paniek toen ik ontdekte dat ik zeker 5 meter uit de kant was en het touw los! Er lag ook nog een zeilboot tussen mij en de veilige trap. Ach, het is allemaal goed gekomen, en ik mocht die vakantie ook nog mee zeilen. Na het oversteken van een dijk, kom ik op de Lambertzkade, een voet/fietspad waar je 3 kilometer lang aan beide zijden water ziet. Het is vandaag een grijze dag, hetgeen het uitzicht iets sprookjesachtig geeft. Tussen de rietkragen en knotwilgen door zie je dan wazig in de verte een roeibootje met twee mensjes erin, omringd door een immense watervlakte. Een droom.

Aan het eind van deze kade vol spetterende en kwetterende watervogels in alle soorten wordt het wat drukker en kom ik in het dorpje Vreeland, waar ik de eerste wondermooie buitens kan bewonderen. De Vecht staat bekend om z'n mooie huizen, gebouwd door rijke Amsterdammers in de 17^e en 18^e eeuw. In deze tijd had men nog de tijd en het geduld om iets moois te maken, en de gefiguurzaagde randen langs de daken en serres en prieeltjes lijken op Brussels kant. De gietijzeren hekwerken zijn prachtig, de oprijlanen zonder eind. Lopend langs de Vecht kom ik in het oude stadje Loenen waar mijn voetstappen hol klinken in de stille smalle klinkerstraatjes. Daarna volgt Nieuwersluis waar een bewaarhuis voor stoute soldaatjes staat. Na nog een aantal indrukwekkende buitenhuizen komt Breukelen in zicht en dan hoef ik alleen nog maar het Amsterdam-

Rijnkanaal over te steken om op het station van Breukelen te eindigen. De brug van Breukelen waar ik ooit drijfmat over fietste, waar ik het regenwater in mijn schoenen van voor naar achter voelde stromen en terug, en waarover wij thuis vaak een gedicht van Annie M.G Schmidt kregen voorgelezen.

Dat ging over deze brug, die druk gebruikt werd door de bakker en de slager en wie weet wat allemaal nog

meer, maar toen er als laatste ook nog een mug op de brugleuning ging zitten.....

De brug van Breukelen is kapot

Hij brak ineens in tweeën

En niemand weet hoe het verder mot

Wie heeft er nog ideeën?

OP STAP-met Constant Dedel

Winterserietocht WS'78 te Beverwijk

Op zaterdag 8 december 2001 organiseerde WS'78 hun wandeltocht vanuit het Nova College te Beverwijk met start om 9.00 uur. Al gauw liepen we over het gras door het park Vondelkwartier naar het park Westerhout. Hier wordt een uitbreiding gerealiseerd met hulp en op kosten van "Vrienden van Westerhout", die gezamenlijk de benodigde bomen hebben geschonken en geplant. Het is nog een heel jong bos.

Daarna gaan we via het dierenasiel naar de "groenstrook".

Die groenstrook ligt langs de Zeestraat, die Beverwijk verbindt met Wijk aan Zee en het is de enige weg waarlangs Wijk aan Zee per auto bereikbaar is. De Zeestraat loopt dwars door het bedrijfsterrein van de Hoogovens. Toen de Hoogovens vele jaren geleden fors ging uitbreiden werd een strook groen in stand gehouden om de enorme fabriekshallen aan het zicht te onttrekken. Vlak voor Wijk aan Zee hadden we uitzicht over de wijde omgeving vanaf het Paasduin. Na het verlaten van Wijk aan Zee gingen we richting strand, dat we enige tijd bleven volgen. Na het verlaten ervan kwamen we weer in Wijk aan Zee, waar we soep kregen aangeboden. Na deze verzorging keerden we opnieuw terug naar de duinen. Hier staan diverse gebouwen die eigendom zijn van het Noordhollands Duinreservaat en het Provinciaal Waterleidingbedrijf Noord-Holland (PWN). Het zijn pompstations en een waterfabriek. Die gebouwen passeerden we op afstand en we zagen er in eerste instantie niet veel van, maar later blijkt toch dat het PWN een flink bedrijf is met een behoorlijke acti-

viteit. Er wordt namelijk een nieuwe transportleiding aangelegd voor de waterfabriek en onvermijdelijk kruiste onze wandeling deze werkzaamheden. Inmiddels naderden we Heemskerk, waar we aankwamen via een tuincentra en het landgoed Marquette dat bestaat uit een oud parkbos op een strandwal. Onder de hoge loofbomen zijn hier in het voorjaar veel bloeiende stinzenplanten te vinden. De rust was bij het Sportcentrum Heemskerk.

Na de rust wandelden we via Kerkweg naar een verkeersweg die we overstaken. Weer terug in de duinen, liepen we over graspaden en beklommen enkele trappen met prachtige vergezichten. Daarna volgden enkele klinkerwegen maar gelukkig ook bos- en graspaden die nogal kronkelig waren. We mochten nog een keer dezelfde verkeersweg oversteken, maar nu om naar Heemskerk te gaan. Hier kwamen we bij de koffie/theepost.

Na de verzorging wandelden we door het Krusemanspark en het Steenstrapark om zo in de bossen van het landgoed Marquette te komen. Nadat we dat landgoed achter ons hadden gelaten, dwaalden we langs de rand van Heemskerk en bereikten we de fruitpost om dan door te wandelen naar Beverwijk.

Vlak bij Beverwijk kwamen we op een voetpad langs het water dat we volgden tot aan de huizenrij. Hierna nog enkele straten en door het park Westerhout naar de finish. Het was een mooie wandeltocht met veel afwisseling. Het was zonnig vriesweer. Er gingen 426 wandelaars van start.

Euraudax Wintertocht Rhenen

Op zaterdag 15 december 2001 organiseerde Euraudax Comité Gelderland hun wandeltocht vanuit 'Restaurant Viaduct' (vlakbij het NS-station) te Rhenen. De start was om 11.00 uur. Rhenen ligt nog net in de provincie Utrecht. De plaats werd in 855 als 'Villa Rheni' (landgoed van de Rijn) voor het eerst genoemd. De geschiedenis van Rhenen is verbonden met de legende van de heilige Cunera. In de late Middeleeuwen is Rhenen een belangrijke bedevaartplaats geweest waar de heilige Cunera werd vereerd. Rhenen was oorspronkelijk een vestingstad en er zijn nog restanten van ommuring uit de 14^e eeuw. Het woord Rhenen is waarschijnlijk afkomstig van Rhenus, een oude naam voor de Rijn. Na

de oorlog kreeg Rhenen vooral bekendheid door de industrie en het toerisme. Het 'Ouwehands Dierenpark' uit 1932, is een bekende toeristische trekpleister. Na de start wandelden we in noordelijke richting met aan de linkerhand de spoorlijn Rhenen-Utrecht (de zogenaamde Veenendaallijn) richting Achterberg. Na Achterberg keerden we terug naar Rhenen om vandaar de bossen in te gaan. Ondertussen kregen we af te rekenen met wat klimmetjes. Inmiddels naderden we de parkeerplaats van natuurgebied Kwintelooyen, waar de verzorging was.

Na de verzorging moesten we door het zandgat Kwintelooyen, om dan via de bossen naar camping

'Thijmse Berg' te wandelen. Vervolgens komen we over slingerpaden bij weilanden met een mooi uitzicht op de watertoren (ter hoogte van de Koerheuvel).

Bij het naderen van Rhenen liepen we langs verschillende oude monumenten en passerden de Cunerakerk.

Dit is een laatgotische hallenkerk met dwarsschip, een koor en een geweldige toren. De bouw van deze kerk begon circa 1450. De toren behoort tot de belangrijkste laatgotische bouwwerken van Nederland. De bouw van de toren duurde van 1492 tot 1531 en werd betaald uit processiegelden.

In de nadagen van de Tweede wereldoorlog werd de Cuneratoren verwoest en het herstel heeft bijna 30 jaar in beslag genomen en werd in april 1974 afgerond.

We liepen ook door winkelstraten waar een Kerstmarkt met diverse attracties werd gehouden. Vervolgens wandelden we enige tijd langs de Rijn tot we weer bij 'Restaurant Viaduct' kwamen. Hier was de binnenrust.

Na de rustpauze wandelen we eerst langs de Rijn en gaan dan via trappen omhoog naar de Grebbeberg. Met nog enkele wandelaars vervolg ik het pad langs de Rijn met uitzicht op de Blauwe Kamer. De Blauwe Kamer is een rivieroeverreservaat in de uiterwaarden aan de voet van de Grebbeberg en is één van de spectaculairste natuurontwikkelingsprojecten in Midden-Nederland. De

Met WS'78 vanuit Best.

Op zaterdag 24 november 2001 organiseerde WS'78 een wandeltocht van 40 km vanuit Best. De start was vanuit Hotel 'Witlox' dat pal naast station Best gelegen is. Station Best was totaal veranderd sinds wij hier voor het laatst waren geweest. Het station is nu geheel ondertunneld en lijkt wel op station Schiphol. Tijdens het toespraakje bij de start door de WS'78-voorzitter werden enige groepsfoto's gemaakt, die na afloop bij een foto-graaf bezichtigd konden worden en besteld.

We verlieten de start in zuidwestelijke richting. Daarbij doorkruisten we de wijken Naastenbest en Wilhelminadorp. We staken het Wilhelminakan

aal over en volgden dit kanaal, af en toe op afstand, tot aan Oirschot. Daarbij liepen we over de Aarlescheide. Bij Oirschot staken we het Wilhelminakan

aal weer over en dwaalden door het centrum. Opvallend hier was een grote stoel. Op 10 km was de soep post in het Pastoraal Centrum te Oirschot.

Grebbeberg vormt het abrupte einde van de Utrechtse Heuvelrug. Door de hoogte van 50 meter boven NAP heeft men, met name vanaf de Koningstafel nabij de oude Ringwalburcht, een uniek uitzicht over de Neder-Rijn, de Blauwe Kamer en de vlakke Betuwe.

De Grebbeberg is overwegend bebost met eiken (uitgegroeid eikenhakhout). Na de Grebbeberg gingen we weer langs de Rijn tot aan de weg Rhenen-Wageningen. Die weg volgden we richting Rhenen tot aan het Militair Ereveld Grebbeberg. Hier vonden op 11, 12 en 13 mei 1940 zware gevechten. Er sneuvelden meer dan 400 militairen tijdens die strijd in de Grebbestellingen en zo ontstond op de Grebbeberg de eerste Nederlandse oorlogsbegraafplaats, namelijk het Militair Ereveld Grebbeberg.

Nadat we het Militaire Ereveld gepasseerd waren, wandelden we door het natuurgebied Laarsenberg, dat bestaat uit loofbos, met wat naaldbos en akkers. Het biedt uitzicht op de Gelderse Vallei. In dat gebied liepen we aanvankelijk door bossen, maar gingen later langs weilanden terug naar Rhenen. De spoorlijn leidde ons vervolgens naar de finish. Het was een mooie wandeltocht met veel afwisseling. Het was koud en droog weer. Er gingen van start 41 wandelaars.

Henri Floor & Coos Verburg

In 1997 werden de oude gemeenten Oirschot en Oost-, West- en Middelbeers samengevoegd tot één nieuwe gemeente. Oirschot is een monumentale gemeente, waarin u bijna 250 monumenten en vele natuurgebieden vindt.

Na de soep post verlieten we Oirschot weer, staken het Wilhelminakan aal en de A58-snelweg over. Via buurtschap Hummelhoef werd de brug het Groenen Woud bereikt. Vlak hierbij lag, mooi in de bossen van landgoed De Baest, kapel De Heilige Eik. Hier stroomde ook het fraaie meanderende beekje De Beerze, Op de plaats waar zich nu de kapel van Heilige Eik bevindt, werd volgens een legende op 24 juni 1406 een beeldje van de Heilige Maagd gevonden in de Aa, zoals de stroom de Beerze toen werd genoemd. Door de vinders (herders) werd dit houten beeldje in een eik geplaatst. Inwoners van de Beerzen (nabij gelegen dorp) zouden het beeldje hebben meegenomen naar hun kerk, maar telkens kwam het weer uit eigen beweging terug in de eik. Daarna werd het in plechtige processie overgebracht naar de St. Petruskerk in Oirschot, waar het nog steeds staat op het Maria-altaar. In de nabijheid van de H. Eik werd een kapelletje gebouwd, dat in 1649 werd gesloopt door de hervormden. Ook de eik werd omgekapt. Toch bleef het volk doorgaan met pelgrimstochten en bouwde een kapel van plaggen. In 1854 is de nu bestaande kapel gebouwd en in 1907 is zij vergroot met brokstukken van de in 1904 geheel naar beneden gestorte zuidwest zijde van de St. Petruskerk.

De voorgevel van de kapel is een boogstelling van 4

zuilen (uit ca.1500), die voor de instorting van de St.Petruskerk in 1904 een steun voor de orgeltribune vormden. De kapel van de H. Eik is ook nu nog een druk bezocht bedevaartsoort. We liepen hier fraai door de bossen. De meeste bladeren waren nu wel van de bomen af

en deze bladeren vormden een fraai tapijt. Hier op landgoed De Baest waren enige lange lanen omzoomd met aan beide zijden dubbele bomenrijen. Hoewel het beekje De Beerze zowel ten noorden als ten zuiden van het Wilhelminakanaal stroomde was het ten zuiden van het Wilhelminakanaal op zijn mooist. Na buurtschap

Neerend werd Oostelbeers bereikt. Hier was de grote rust op 20 km in Café 'De Toverstaf'.

Na de rust dwaalden we, na buurtschap Hoogend gepasseerd te hebben, lange tijd over respectievelijk de Oostelbeerse Heide, de Straatsche Heide en de Oirschotse Heide. Bij het PMT-gebouw 'De Vrijheid' was de fruitpost op 31 km. Dit keer kregen we een banaan. We vervolgden ons pad en kwamen nu langs de Generaal Majoor de Ruyter van Steveninckkazerne. Veel (dienstplichtig) militairen zijn hier de afgelopen decennia gelegerd geweest.

We staken het Beatrixkanaal over gevolgd door de A58-snelweg. Daarop was op 35 km te Batadorp/Best alsnog de koffiepost. Normaal hebben we met een WS'78 tocht op deze afstand de fruitpost.

Opnieuw staken we het Wilhelminakanaal over en liepen onder een spoorlijn door. Een km voor het einde zagen we in een zijstraat het straatnaambordje 'Zwikkerstraat'. Tijdens het voorlopen van deze tocht werd het bestuurslid Zwikker voor dit straatnaambordje vereeuwigd. De totale afstand bedroeg deze dag 39 km. Het was een zware tocht geworden door de vele mulle zandpaden en zandwegen en door de vele heuveltjes. Bij de start motregende het licht. Deze motregen hield een paar uur aan. 's-Middags hadden we er ook nog een keer last van. Maar de regenintensiteit was veel minder dan voorspeld. Het IVV-nummer was 11441.

REIS NAAR DE TWEEDAAGSE VAN ARENZANO, 5 T/M 12 SEPTEMBER 2001, vervolg van december (slot)

Door Peter van de Ven

Zondag 9 september: Drie van de negen mensen uit onze groep deden een stapje terug. Elly Maas een heel grote stap: haar voet was opgezet, waardoor ze het niet verantwoord vond om weer een pittige klim te maken. De heupen van Sjaak van de Raad gingen ook niet meer zo soepel, daarom schakelde hij van het lange traject terug naar de mediumafstand, in de praktijk wil dat zeggen van 22 naar 16 kilometer. Marjolein Heus had op haar kladblokje 'regen' geschreven, en aangezien ik de pest heb aan gladde stenen of graspaden, besloot ik Sjaak maar te vergezellen.

Op ons gemak liepen we door een bebost gebied naar de eerste rust op 4 kilometer. Dit bleek de laatste 4 kilometer van gisteren te zijn, alleen op de laatste 500 meter was het verharde weg in plaats van het karrenspoor gisteren. Ons hoogste punt zou vandaag de Fonte Gava op 715 meter zijn. De weg was weer overwegend karrenspoor. We liepen langs een bergheiling en hadden een prachtig uitzicht op het dal. Geen grote stenen op het pad, dus we konden goed doorlopen. Een paar keer staken we een beekje over, maar dit waren 'z..kstraaltjes'. Wie weet, wat voor woeste stromen dit in januari kunnen zijn! Op de Fonte

Gava een uitgebreide rust genomen. Nog even gebuurt met Rita, die ging echter niet met ons naar beneden, want ze wilde wachten op Louis, en die zat op de eerste categorie. Bij de afdaling kon je weer heel ver naar beneden kijken, maar daar stak de mist weer een stokje voor.

Maar weer een "plezierige" mist, met mijn T-shirt en

trainingsjack was er geen reden om kou te lijden.

Vanwege die mist werd onze aandacht wel getrokken door een klein Mariabeeldje, nog geen 50 centimeter hoog, dat op een grote rots stond. Na een half uur begon de lucht weer wat op te klaren. Nu kwamen er weer haarspeldbochten, die kwamen ons zeer bekend voor, ze waren dan ook "van gisteren". Op onze laatste rust, waar we drie uur daarvoor ook waren geweest, kreeg Marjolein toch nog gelijk: er viel iets uit de lucht, maar als ik voor elke druppel een lire had gekregen, dan had ik daar die avond nog niet eens het diner van kunnen betalen. Er was ook een barbecue, deze keer alleen voor de organisatie. Nou, wat betreft hun inzet hadden ze dat worstje echt wel verdiend! Het leek erop dat het laatste stuk hetzelfde was als dat van gisteren, maar na 100 meter moesten we linksaf. Gisteren was daar een rood/wit lint voor gespannen, en wij dachten dat die afdaling, op nog geen 200 meter boven zeeniveau, te gevaarlijk was. Dit bleek geweldig mee te vallen. Bij de Basiliek van de Heilige Bambino was het vandaag drukker dan gisteren. Er was die dag een processie geweest, en de

beelden / relikwieën die meegedragen waren, stonden nog voor op het plein.

Bij de finish kregen we behalve de medaille nog een calculator (om lires om te rekenen naar euro's) en een wandelkaart van de streek. Vrij snel hebben Sjaak en ik gedocht en toen op een terrasje op de anderen gewacht.

Tegen vijven waren de

laatsten van onze groep binnen. Ik ben vergeten of dat het groepje Leerdam / Gorinchem was of Nel Reijnen en Martin van Ruijven, maar het belangrijkste is: zij

Maandag 10 september: het begin van de terugreis. Vandaag zouden we overwegend in het busje zitten, om plm. vijf uur in Chapelle-des-Bois aan te komen. Al na 20 kilometer keerden we de Middellandse Zee de rug toe. Er was iets meer ruimte in het busje gekomen, want Marjolein bleef nog een paar weken in Italië bij haar "lover". We reden ongeveer anderhalf uur naar het noorden, en zagen de besneeuwde toppen van de Alpen dichterbij komen. Bij de stad Turijn, bekend om zijn auto-industrie en de voetballende "Oude Dame" reden we westelijk. De bergen waren nu vlakbij en op een gegeven moment moesten we er dwars doorheen. Dit was de bekende Alpentunnel onder de Frejus (2541m), en die was 13 kilometer lang. Met in het achterhoofd de ongelukken op dit soort plaatsen in de laatste jaren knepen enkele mensen in ons busje 'm toch een klein beetje, en ze waren dus blij toen we weer de blauwe lucht konden zien. Alhoewel blauw?, het was een stuk

hebben genoten! Er was nog een slotceremonie in een park, maar daar zijn we niet meer naar toe geweest. Enkelen van ons hebben nog een duik genomen in de Middellandse Zee. Maar volgens Elly Maas was dat geen succes. Toen ze eenmaal in het water was, moest ze door de branding heen "ploegen" om weer op het

strand te komen!

Die avond hebben we voor het eerst overdekt gegeten, iets meer "stad inwaarts", want bij het pleintje was het wandelgebeuren nu afgelopen.

Overigens hebben een groot aantal wandelaars in een sporthal overnacht, dus er was heus genoeg accommodatie. En een camping was ook een mogelijkheid geweest.

Vlak voor ons hotel trof ik Louis en Rita. Daar bleek een goede eetgelegenheid te zijn, vreemd dat ons dat niet opgevallen was. Onder "spannende" omstandigheden dronken we nog wat pilsjes en een cocktail. Er was namelijk een soort mistral opgestoken, en het waaide zo hard, dat zelfs een grote parasol met verzwaarde voet 10 centimeter van de grond afkwam.

Bijna was Sjaak daar nog het slachtoffer van geworden, maar hij kwam met de schrik vrij!

bewolkter geworden. Jammer, daardoor konden we de beroemde bergtoppen van Alpe d'Huez, de Madaleine en de Colombiere niet zien, die tijdens de Tour de France al talloze malen als etappefinishplaats gefungeerd hadden.

Niet zover van de Zwitserse grens strekten we onze benen in Gex. Eigenlijk wilden we alleen maar iets drinken in het café, waarbij we het busje geparkeerd hadden, maar om onze chauffeur Wil Welijzers te laten lopen, deden we plm. 20 minuten een "rondje stad". Vlak voor de Jura maakten we nog een fotostop, omdat we daar een fraai uitzicht hadden over het meer van Genève.

's-Avonds gegeten in de gîte in Chapelle, en het was een gouden keus dat Wil daar gereserveerd had. Het was een vijf-gangen-diner met entree, soep, hoofdgerecht, pudding, een plankje overheerlijke Franse kaas en koffie.

Die avond werden de kaarten geschud, en jokersen is zo spannend / ingewikkeld, dat het binnen de kortste keren

Dinsdag 11 september: op een christelijke tijd, rond acht uur, opgestaan. Er waren vandaag twee mogelijkheden: naar het Meer van Genève rijden en daar rondkijken en wandelen, of in Chapelle een stukje GR en/of andere wandelpaden doen. De groep koos voor het laatste. Met de warme temperatuur aan de Italiaanse Riviera (20-25 graden) nog in mijn achterhoofd, trok ik de korte broek aan. Dit leek een onverstandige beslissing, want toen we buiten kwamen, gaf de thermometer 3 graden boven nul aan. Omdat Nel

Reijnen ook zo 'flink' was, zette ik toch door. Chapelle-les-Bois ligt tegen een vrij uitgestrekte rotswand van plm. 150-200 meter hoog aan, en we besloten om de GR te volgen, die hier niet ver vandaan omhoog ging. In het dal dachten we vanwege een slechte markering nog even dat we de wei in moesten, waardoor een aantal van ons nog gratis natte voeten kreeg.

We haalden nog een koppel in, dat in fases bezig was om de hele GR5 Hoek van Holland-Nice te doen. Deze hadden rugzakken bij zich, die toch al gauw zo'n 15 à 20 kilo wogen. Behalve koud was het ook nog nat op het pad dat naar boven ging en het was dus uitkijken om in de modder niet een slippertje te maken.

Iedereen ging in zijn eigen tempo naar boven, maar zelfs de langzaamste stond na vijf kwartier op het plateau, vlak bij een plm. 15 meter hoog kruis, dat bij goed weer op veel plaatsten in de laagvlakte te zien was. We konden hier foto's in de zon maken en gelukkig voor Nel en ondergetekende was de temperatuur inmiddels 10 graden gestegen.

We besloten de GR5 nog een tijdje te volgen, maar niet te lang, want als we ver van Chapelle zouden geraken, dan moesten we dezelfde afstand weer teruglopen, op een bus hoefden we waarschijnlijk niet te rekenen. Er moest op het plateau nog een paar keer gestegen en gedaald worden, maar dat stond in geen verhouding tot de beklimming. Vlak voordat we echt weer naar de laagvlakte gingen adviseerde ik enkele anderen om een stevig stuk hout dat langs het pad lag mee te nemen, dat dan zou fungeren als extra steun op het modderige

over elven was en we ons bed opzochten.

lange pad. Een houtexpert bleek ik echter niet te zijn, want bij wie brak de stok al meteen aan het begin van het pad doormidden?

Beneden in de laagvlakte, waar we al snel een verharde weg tegenkwamen, voor mij een historische gebeurtenis: voor het eerst via de GSM contact gelegd met het thuisfront. Dat er die dag nog iets zou voorvallen, waar de hele wereldbevolking bij stil zou staan, konden we toen nog niet vermoeden.

We waren inmiddels al vier uur onderweg, en zochten gauw een eetgelegenheid, wilde frambozen is ook niet alles! Bij het eerste pension vingen we bot, maar bij een restaurant aan de grote weg konden we lunchen. Dit bleek tevens een wijnproeverij te zijn. 's-Middags liepen we nog twee regionale routes, een van vier en een van acht kilometer. In het begin van de vier nog een paar weilanden, daarna ging het door dennenbossen. Ergens kwamen we nog een paar alpenkoeien met bellen tegen. Deze waren niet erg onder de indruk van ons, van die tweeënige wezens zagen ze er misschien elke dag wel een dozijn. Een paar dames (sectie Zuid-Holland?) leidde ons nog het verkeerde pad op, richting Chapelle, waren zij al moe of vonden zij de afstand te gering? Bij de pauze in een van de twee dorps-hotels - vreemd, dat er in zo'n gat nog twee hotels waren - haakten inderdaad twee personen af. De wandeling van acht kilometer ging door een bos met een heleboel onverharde wegen. Dit was belangrijk voor de bosbouw en voor de langlaufers. Met nachtvorst in september kun je je wel voorstellen dat er hier minimaal vier maanden fanatiek gelanglauft wordt. Tegen het einde nog een schitterend uitzicht over de hoogvlakte, waarop Chapelle gelegen is, met op de achtergrond de rotswand, waar wij zes uur daarvoor bovenop geweest waren.

Een kwartier voor het warme eten werden we door een opgewonden Fransoos geattendeerd op de aanslagen in

New York en Washington, die net drie uur daarvoor plaatsgevonden hadden. Eerst dachten we dat er een botsing, waarbij meerdere vliegtuigen betrokken waren, had plaatsgevonden, maar toen zagen we die verschrikkelijke beelden van de Twin Towers. Wij waren wat stiller tijdens het eten dan de dag daarvoor. Een van die gebeurtenissen waarbij iedereen jaren later nog zal weten, wat hij of zij op die dag deed!

Woensdag 12 september: Ook aan deze reis kwam weer een eind. Mijn laatste Duitse merken kon ik doorverkopen aan Martin van Ruijven, die in de weken daarna maar liefst drie IML-tochten ging lopen: Duitsland, Oostenrijk en Tsjechië. Op zo'n moment zeg ik: leve de euro!, maar misschien heeft U daar op het moment dat U dit leest wel heel andere gedachten over. Wil drukte ons op het hart om, als wij op- of aanmerkingen hadden, dit aan Trans-World moesten doorgeven, want ook voor hen was dit een experimentele reis.

Inmiddels weet ik, dat de Gorges du Verdon een prominenter rol in het reisprogramma zal innemen.

Dit was de derde keer in 2001 dat ik met onze oud-voorzitter in zee ging. Of hij er in zwembroek beter uitziet dan in Trans-World-outfit, daar wil ik me niet over uitlaten. Maar als negen van de tien mensen die een reis bij hem boeken tevreden zijn, dan vult hij toch zeker een gat in de markt!

Peter van de Ven

zie ook onze advertentie pag. 33

Wandelen op het Noaberpad - LAW 10.

Piet en Janny Jansens

Vervolgverhaal van februari en april 2001:

Omdat door de MKZ-crisis het wandelen op een LAW in het voorjaar niet echt mogelijk was, hebben we gewacht tot na de 4-Daagsen van Apeldoorn en Nijmegen om een vervolg te maken van het wandelen op het Noaberpad. Onze metgezel hond Castor is ook weer mee, al staan we er zelf van te kijken dat hij op zijn leeftijd van elf jaar nog steeds behoorlijke afstanden aflegt. In het voorjaar is hij wat ziekelijk geweest en we vreesden het ergste, maar zodra de wekelijkse trainingen begonnen was hij gelijk weer beter en stond al voor de deur te dringen als we de wandelschoenen aantrokken.

We maken de caravan vast aan de auto en vertrekken op 25 juli 2001 naar Boerderij-Camping 'De Grens' in Hezingen in de buurt van Ootmarsum, waar we een prachtig plekje tegen de bosrand krijgen. De naam is erg toepasselijk omdat de camping pal tegen de Nederlands-Duitse grens aanligt en onze plaats precies naast

Grenssteen nr. 79 II. Voor een paar 'grenspaalken' die wij zijn een mooie aangelegenheid. Piet maakt 's avonds met de fiets een kleine routeverkenning omdat het Noaberpad zelf iets verderop loopt en er dus een aansluitend pad naar de camping gevonden moet worden. Het blijkt erg gemakkelijk, gewoon via de

achteruitgang van de camping het bos in en dan een stukje hei over. In totaal zo'n 1200 meter. De routebeschrijving wordt klaargelegd en de rugzakken gepakt voor de volgende dag.

Donderdag 26 juli 2001 8^e Etappe

We rijden al vroeg naar het Duitse dorpje Kalle, tot waar we vorig jaar gekomen zijn, want het zal een erg warme dag worden volgens de weersvoorspellers. Er schijnt altijd een hittegolf te moeten zijn als wij een LAW willen wandelen, want dit is al de derde keer dat ons dit overkomt. Met voldoende drinken in de rugzak moeten we er tegen kunnen.

Om 08.10 uur wandelen we de Kallermäss in, een moerasgebied naast rivier de Vecht. Het grindpad wordt aan

het einde een karrenspoor en graspad.

Het gras is nog niet droog en we krijgen 'natte neuzen', maar de voeten blijven gelukkig droog. Na

zo'n 7 km zien we naast een boerderij een mooie picknickplaats. Zoals we vorig jaar al zagen, zijn die in

KALLE (DLD) - HEZINGEN 26 km

Duitsland allemaal (?) overdekt. Wel zo prettig als het regent, maar ook lekker in de schaduw bij felle zonneschijn, zoals nu. De koffie uit de thermoskan is nog goed warm en met een broodje erbij kunnen we er weer tegen.

We wandelen verder langs een onmetelijk grote zandafgraving en de vrachtwagens rijden af en aan om alles af te voeren. Voor de stroom van de graafmachines (elektrisch!) zorgen hele rijen moderne windmolens. Het begint wat heuvelachtig te worden en we wandelen nu in het bosgebied rondom de Wilsumer Bergen. We klimmen zelfs door naar 85 meter (!) over mooie kronkelende paadjes met mooie vergezichten over het landschap. Er komen ons zelfs een paar Noaberpadwandelaars tegen en we groeten elkaar vriendelijk.

We zijn nu in de bossen van het 'Staatliche Anerkannter Erholungsort Uelsen' en de paadjes gaan nu heuvel op en heuvel af, het doet ons aan de Veluwe denken en er zijn ook veel bosbessen. Piet kan het niet nalaten er een paar handen vol van te plukken en Castor wacht geduldig tot hij ook zijn portie heeft gekregen. Voorbij een grote camping komt een wandelaar ons met rasseschreden achterop en wandelt een stukje met ons mee.

Hij komt uit Stadskanaal en loopt elke week een etappe van het Noaberpad en hij is zojuist bij de camping gestart op weg naar Ootmarsum.

Ondertussen naderen we Uelsen wat we niet aandoen, maar gaan er aan de westkant door het bos omheen. Het stadje is een van de oudste nederzettingen in het Graafschap Bentheim en wordt al in 1311 genoemd. Bij Gasthof 'Alt Steenbarg' willen we een pauze houden, maar alles ziet er erg dicht uit. Op ons roepen reageert niemand. Toch staat er een raam wagenwijd open en we zouden zo een ijsje uit de koelkast onder het raam kunnen pikken, maar zien daar toch van af. Wel vullen we onze bidons met fris water bij het passeren van een sanitairgebouw. Omdat we vandaag veel in de bossen lopen is de hitte nog uit te houden, maar op de open stukken valt het pas op hoe heet het is. Meer dan dertig graden!

Volgens ons (oude) boekje moeten we na het passeren van een camping linksaf het gebied de Hocklenkamp in, doch de markering geeft aan dat we rechtdoor moeten. We zullen de wit-rode strepen maar aanhouden alhoewel ze niet overal even duidelijk zijn aangebracht. Even later is de markering helemaal weg maar met behulp

Vrijdag 27 juli 2001

We wijken vandaag wat af van het Noaberpad, want we willen een bezoek brengen aan Kasteel Singraven langs het riviertje De Dinkel. Daarvoor zullen we vanaf Ootmarsum het Twentepad gaan volgen. Nadat Piet de auto bij de Kampbrug over het riviertje de Dinkel ten

zuiden van Denekamp geparkeerd heeft en op de fiets teruggekomen is, drinken we eerst nog even koffie. Om 09.00 uur gaan we wandelend de camping af en komen bij De Paardenslenkte, dat een prachtig stuk heide op een vroegere stuwwal is. De naam herinnert eraan dat vroeger op deze plaats vanuit Duitsland veel paarden

Twenthe werden binnengesmokkeld. We zijn ondertussen ook op de route van het Noaberpad gekomen. De wit-rode markering volgend komen we even later in het Natuurgebied Het Springendal, waar vanuit een aantal bronnen diverse beekjes ontspringen.

Het is een schitterend gebied langs slingerende beekjes en om geen natte voeten te krijgen zijn overal vlonderpaadjes en bruggetjes om de bronvijvers heen aangelegd. Castor geeft daar niks om en banjert gewoon door het kristalheldere water. Bij een zandweg verderop valt het op dat er om de 25 meter een afstandsbordje staat. We blijken over de Klootschietbaan te wandelen, een geliefde sport in het oosten van het land. Na een paar kilometer naderen we Ootmarsum, een mooi oud stadje met veel oude gebouwen en indrukwekkende gevels.

van de stafkaart weten we precies waar we zijn. Daarom slaan we linksaf en jawel, na een paar kruisingen is ook de markering weer te zien. Toch wel lastig als je geen goede kaart bij je zou hebben. Gek genoeg komt uit een ander pad ineens de wandelaar uit Stadskanaal aan die een uur geleden een eindje met ons opliep. Die moet toch een heel eind te ver zijn gegaan. Achteraf blijkt dat de veranderde route wel vermeld is in de nieuwe Gids. Bij het gehucht Hesingen, nog steeds in Duitsland, komen we op de 'oude' route terug en wandelen dan door het Naturschutzgebiet Hügelgräberheide. In de omgeving zijn nog veel grafheuvels te zien van de Standvoetbeker- en Klokbekervolkeren die hier in de jaren 2300 - 1000 voor Chr. geleefd hebben. Bij een gasstation verlaten we het Noaberpad en nemen een paadje over de heide naar de camping. Bij Grenssteen nr. 80 verlaten we Duitsland en zijn terug op de camping waar we achter de caravan neerploffen in de schaduw van een paar grote beukenbomen. Piet moet nog wel over de kortste route zo'n 22 km terugfietsen om de auto op te halen, doch dat kan ook wel wat later op de dag als het niet zo warm meer is.

HEZINGEN - DENEKAMP Tussenetappe (Kampbrug) 21 km

De katholieke kerk staat centraal op een prachtig plein en de straatjes en huizen zijn er in een cirkel omheen gebouwd. Op Paaszondag is het altijd bijzonder druk, want dan trekt hand-in-hand een zingende mensenrij door de straten, voorafgegaan door een groep - vrijgezelle - mannen in lange regenjas en een hoed op, het zogenaamde 'vlögelen'.

Wij bekijken alles eens rustig vanaf het terras van Café 't.Pläske onder het genot van een cappuccino met een groot stuk krentenwegge en laten ons uitleggen waar de naam 'pläske' vandaan komt. De boeren gingen vroeger voor het ter kerke gaan eerst even een plasje doen in het straatje naast de kerk. Vandaar. Na onze pauze moeten we toch maar weer eens op stap en we wandelen aan de zuidzijde Ootmarsum uit. Bij de wandelwijzer verlaten we het Noaberpad en volgen nu de geel-rode markering van het Twentepad richting Denekamp. Hier blijkt dat de route enigszins veranderd is, maar het lijkt ons beter de routebeschrijving van onze gids aan te houden. Dan weten we tenminste waar we zijn en gelukkig is de markering nog niet verdwenen.

We passeren Klein-Agelo, een buurtschap met een mooie boerderijcamping, en wandelen dan door het

Agelerbroek, een oud moerasgebied. Volgens onze

Gids loopt het Twentepad dwars over het erf van boerderij Siesenjan, maar de nieuwe markering gaat er omheen. Waarschijnlijk was het toch te druk met alle wandelaars. En uit verhalen horen we dat niet alle wandelaars zich even fatsoenlijk gedragen op particulier terrein. Zonder vragen gaan sommigen gewoon op de zitbank bij het huis zitten of lopen door de schuren om 'naar de koeien te kijken', en dat terwijl er bij de boeren de schrik van de MKZ-crisis nog goed in zit.

De Huneborg, een oude ovalen wal, is vanouds een dankbaar onderwerp voor sterke verhalen, zoals dat er een oude - met zilver geplaveide - weg onder zou liggen, maar een archeoloog houdt het op een Saksische walburcht uit de 9^e eeuw als grensvesting van het Bisdome Utrecht. Even later steken we het Kanaal Almelo - Nordhorn over en wandelen dan parallel er langs over het zandpad. Het kanaal is gegraven eind 19^e eeuw en in het jaar 1904 aangesloten op de Vecht in Duitsland. Het moest een belangrijke verbinding worden van het Twentse textielgebied met het achterland, doch door nieuwe treinverbindingen en de opmars van de auto werd het al spoedig overbodig. Nu is het een waardevol ecologisch gebied met zeldzame vegetatie. Vanaf een picknickbank kunnen we een poosje van de omgeving genieten.

Het Voltherbroek is ook een oud moerasgebied waar echter, door de ruilverkaveling, niet veel van over is. De Voltherbeek is daardoor een rechte sloot geworden met weinig variatie. Er zijn wel plannen om een en ander te herstellen maar zover is het nog niet. De schaduw is net aan de andere kant van de beek en wij lopen in de volle zon te puffen van de hitte. Gelukkig naderen we het riviertje de Dinkel en wandelen nu onder grote bomen. Het is hier ontzettend druk met veel wandelaars en fietsers die allemaal een rondje komen maken in dit Landgoed Singraven.

De Watermolen Singraven is bekend door de 17^e eeuwse schilderijen van beroemde schilders als Ruysdael en Hobbema en trekt van heinde en ver vele bezoekers. Het is dan ook een schitterende watermolen met grote schepraderen die nog volop in gebruik is als houtzagerij en korenmalerij die bezocht kunnen worden. Het ernaast gelegen terras van het restaurant biedt voldoende schaduw zodat we uitgebreid kunnen genieten van koele karnemelk en een biertje. Voor Castor is er een grote bak vers water, maar die vindt een duik in de Dinkel nog veel leuker.

De IJsselweg, 55,4 km Deventer - Dieren.

Door Willemien Konink

Op een mooie woensdag in juni hebben Martin en ondergetekende dit pad gelopen. We hebben dat in één keer gelopen, een lange wandeldag.

We staan vroeg op en rijden met de auto naar het NS station in Dieren. Daar stappen we op de trein van 6,23 uur naar Deventer. Om 6.50 uur beginnen we aan de tocht. We lopen meteen richting de IJssel en even later zelfs een stukje langs de IJssel. Na het gemaal

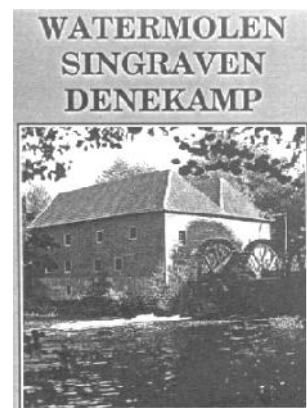
We wandelen weer verder en komen langs het Huis Singraven, van oudsher een Havezathe waarvan de oorsprong zelfs teruggaat tot in de 14^e eeuw. Na vele verbouwingen heeft het huidige landhuis nu een classicisti-

sche stijl uit de jaren '20 wat wonderwel goed aansluit bij de 17^e eeuwse traptoren van architect De Maaker. Ook het landgoedpark mag er wezen, met de in 1868 aangelegde hertenbaan en arboretum. Onze route volgt nog een tijdje de slingerende rivier en we steken even later bij Denekamp de drukke N-342 over. Voordat de snelweg A-1 gereed was, was dit vanuit het westen de hoofdroute naar

Duitsland, richting Berlijn en Hamburg. Voordat we het dorpje Beuningen ingaan, komen we nog door het Sterrebosch, wat in een grote slinger van de Dinkel ligt en wat onderdeel uitmaakt van een geometrisch aangelegd park rondom de Borg Beuningen. Ook dit is

een van vroeger (14^e eeuw) versterkt landhuis. Het bos heeft in het hart een kruisvormige vijver waar we omheen lopen. Nadat we Beuningen uit zijn gaan we weer eens de Dinkel over en volgen over een smal paadje de oever langs het riviertje tot we bij de Kampbrug uitkomen waar vanochtend de auto is geparkeerd. Via Denekamp en Tilligte rijden we terug naar de camping waar we onder de grote beukenbomen lekker in de schaduw kunnen zitten.

'H.J. Ankersmid', is de IJssel tot Bronkhorst echter niet meer te zien.

Voordat we in Joppe aankomen krijgen we een mooi stukje bos op de route. In Joppe wandelen we langs 'Huize Joppe', gedateerd 1806.

Mooie landhuizen bouwden ze in die tijd, ook de tuinen zijn erg mooi, met de vele rododendrons, die hier en daar, om deze tijd van het jaar, nog in bloei staan. We wandelen dan verder richting Eefde, daar gaan we over de sluis. We rusten even op een bankje aan de kant. Zo kunnen we meteen zien hoe een klein jacht geschut wordt en door de sluis gaat om de vaart over het Twentekanaal te vervolgen.

We passeren 'Huize de Voorst', dat al bekend is vanaf de 14^e eeuw. Heel mooi gebouwd voor die tijd en zelfs nog groter dan 'Huize Joppe' waar we eerder langs kwamen.

Zutphen laten we rechts liggen. We steken een voorrangsweg over en we komen ook niet in Warnsveld. De route gaat verder richting landgoed Hackfort in de gemeente Vorden.

Daar wandelen wij langs de voorkant van het huis 'Hackfort', een heel fraai gezicht. Het is weer een heel ander gebouw, eigenlijk een kasteel met eigen charmes. De omgeving is hier ook prachtig, mooie houtwallen en prachtige oude bomen. Vandaar gaan we richting Wichmond. Een heel mooi plaatsje tussen al dat groen. Richting Baak moeten we even langs de grote weg en gaan net voor Baak rechtsaf langs de slotgracht van 'Huize Baak'. Daarna richting Bronkhorst, een uniek stadje. Alles blijft hier zoveel mogelijk bewaard en/of wordt gerestaureerd. Het bekende kerstverhaal van Charles Dickens, Scrooge, is daar te zien in een piepklein winkeltje. Af en toe speelt de eigenaar van dit winkeltje zelf voor Scrooge. Heel leuk om dat eens te zien.

We wandelen verder naar het pontje, dat ons over de IJssel naar Brummen brengt.

We lopen dwars door Brummen richting NS-station. De route maakt wat omwegen door een mooi gebied langs akkers en langs de bosrand over paden die ook het bos ingaan. Dit zijn 'natte bossen', zoals ik ze noem. Er zijn nogal veel muggen, waaraan je geheid een herinnering overhoudt in de vorm van een jeukende muggenbult.

Met Euraudax vanuit Den Dolder

Op zaterdag 1 december 2001 organiseerde Euraudax een tocht van 25 km vanuit Den Dolder. Het was de

Voormalig Willem Arntsz hoofdgebouw

voorgaande dagen regenachtig geweest. Daarom waren we benieuwd hoe het parkoers erbij zou liggen. En dat viel flink tegen.

We steken een voorrangsweg over om richting de 'Gelderse Toren' te gaan. De Gelderse Toren is in de 13^e eeuw door Karel van Gelder gebouwd. In 1535 is hij verbouwd tot woontoren. In 1868 heeft het kasteel zijn huidige vorm gekregen.

We lopen via de oprijlaan weer terug naar de voorrangsweg en steken deze keer over om bij restaurant 'De Luchte' te pauzeren. Daar krijgen wij op vertoon van het routeboekje het tweede kopje koffie gratis. Daar zijn wij wel aan toe, en hij is lekker.

Het is nu nog 5 km naar het eindpunt. We wandelen via Spankeren naar Dieren, steken daar weer de voorrangsweg over en komen zo weer uit bij de IJssel.

Voordat we naar het NS-station lopen, waar onze auto staat, werpen we nog een laatste blik op de IJssel, waar tenslotte dit pad naar vernoemd is.

We komen nog langs de voormalige O.L.Vrouw ten Hemelopnemingskerk, waarvan alleen nog de toren rest. Daarna gaan we rechtdoor het park in om daar nog een laatste rust te houden, wat fruit te eten en iets te drinken.

Het is trouwens een mooi park, zo maar midden in Dieren.

Rond 5 uur zijn we weer bij de auto, we hebben een mooie wandeldag beleefd, een mooie route gelopen langs verschillende landschappen, mooie landhuizen, mooie stadjes en plekjes en uiteraard de IJssel!

Bij deze tocht werd veelvuldig gebruik gemaakt van smalle bospaden. Smalle bospaden die ook zeer geliefd bleken te zijn geweest bij terreinfietsers, en die hebben de smalle paadjes flink geruïneerd.

Het was alweer een hele tijd geleden dat we tijdens een wandeltocht zoveel over modderpaden hadden gelopen. In het begin omzeilden we nog elke plas, maar naarmate er zich meerdere plassen aankondigden nam de bereidheid om er omheen te lopen af. Op den duur liepen we gewoon door de modder.

Er werden vergelijkingen gemaakt met WS'78-tochten en iemand vergeleek het parkoers zelfs met dat van de Bossche 100.

Na de start om 10.00 uur betraden we spoedig de bossen van natuurgebied Willem Arntszbos, genoemd naar

het gelijknamige psychiatrische instelling. Spoedig verlieten we de bossen van Den Dolder, gemeente Zeist, en dwaalden we door de bossen van de gemeente Soest. We liepen ongeveer een kilometer over een stuwwalletje dat zo'n 10.000 jaar geleden door de natuur is 'aangelegd'. Op 10 km was de eerste grote rust. Deze was in de kantine van voetbalvereniging Op Hees. Door het slechte weer in de voorgaande dagen waren alle velden afgekeurd, daarom waren wij nu de enige gasten. Er was een wandelaar die het tempo niet goed meer kon bijhouden, maar hij wist van geen ophouden. Na de rust zetten we koers naar het gebied van de Lange Duinen waarnaar deze tocht genoemd is.

Het 'rondje Lange Duinen' dat op ons menu staat, is landschappelijk zeker de moeite waard, maar met onze rust is het gedaan, al is het ook hartje winter. De Lange Duinen blijken een oase voor joggers en hondenbezitters te zijn. Mens en dier worden hier massaal uitgelaten. Ondanks al dat leven biedt de enorme, heuvelachtige zandvlakte nog altijd een surrealistische aanblik. Her en der bekroonden grillig gevormde grove den- en duintoppen. Hun lage, breeduitwaaiende, berijpte kronen steken zilverig-donkergroen af tegen de winterlucht. Na het verlaten van dit stukje Nederlandse woestijn steken we het bos weer in, de rust tegemoet. Bij Soestduinen liepen we nog langs een Jeu de boules baan. De Lange Duinen is een aardkundige monument. We liepen er in zijn geheel omheen. Af en toe hadden wij fraaie uitzichten op de duinen en een enkele malen staken we een klein stukje duin over. De meeste bladeren waren nu van de bomen en lagen nog op de

grond. Daardoor had zich een fraai bladerentapijt gevormd.

Op 18 km was de tweede grote rust in dezelfde locatie als de eerste.

Opnieuw volgden wij daarna vele smalle paden door de bossen van Op Hees.

We betreden het gebied Op Hees: *een terrein van 63 hectare, dat tegenwoordig in handen is van Natuurmonumenten. Op Hees, genoemd naar de Soester buitenwijk Hees, is het meest westelijke stukje van het voormalige Soesterveen. Hier leefden de veenarbeiders, takkenbossenrapers en bezembinders. De woonomstandigheden van deze arbeiders waren erbarmelijk. Ze woonden meestal bij hun werk, in het vochtige veen. 'De gesteldheid van de hutten', zo rapporteerde ene Sloet van Oldhuis in 1853, 'is doorgaans ellendig, de vloer is onder de grond, de wanden zijn van plaggen opgezet en het dak van heide. Gewoonlijk vindt men er twee van tenen gevlochten ledikanten met onderlagen van takkenbossen en daarop een gevulde zak met stro of mos. De haardstede bestaat uit een drietal keien gelijk aan de overoude haardsteden die men in Hilversum onder de heigrond gevonden heeft.'*

Er hadden zich 58 deelnemers gemeld voor deze tocht. Opvallend bij deze tocht was het feit dat de wandelaars erg gespreid uit vele plaatsen kwamen. Ditmaal kwamen er ook 6 wandelaars uit dezelfde plaats en dat was het Brabantse plaatsje Raamsdonksveer.

Henri Floor & Coos Verburg

Siljansleden Zweden

Door Jeannette en Vincent van Boerdonk.

<http://members.home.nl/vvboerdonk>

7 augustus 1998

We reden vandaag 250 kilometer van Arvika naar Mora. In Arvika hadden we net een 6 daagse kanotocht achter de rug. Om 13.00 uur komen we in Mora aan. Nadat we de tent opgezet hebben op de camping van Mora gaan we verder op zoek naar informatie over de Siljansleden. We hebben op allerlei manieren geprobeerd om aan informatie te komen, ook via internet maar er was nergens iets goeds te krijgen. Nu hebben we wel een link naar een regio-site van Siljan. Informatie is hier zeer beknopt. We gaan naar het toeristencentrum. Hier hebben ze een kaart van 1 : 125.000 die 38 kronen (10 gulden) kost. Je kunt via E-mail deze Siljanskartan aanvragen. Hier staat de wandel (vandring) en een fiets (cykel) route met de omgeving op, aantal kilometers tussen de schuilhutjes en overnachtinghutjes, waar drinkwater te halen is, campings enz. Dit was voor ons genoeg informatie. Als we op de camping de kaart nog eens beter bekijken blijkt de grote ronde 282 kilometer lang te zijn. Deze kunnen we waarschijnlijk in 14 dagen lopen en besluiten dan ook om dat te doen.

We pakken de rugzak in. We nemen voor 10 dagen eten mee, verder de tent en het minimale aan kleding en andere spullen. We proberen de rugzakken even uit als er alles in zit. Deze zijn behoorlijk zwaar, maar zullen elke dag lichter worden...

Dag 1 zaterdag 8 augustus

We geven de bagage af bij de receptie van de camping en parkeren onze auto op het terrein. Dit alles bleek bij navraag op de camping mogelijk tegen een geringe vergoeding van fl. 5,00 per dag. Om 9.00 uur gaan we op weg. De aanlooproute loopt over de camping naar het oosten. De route is overdreven goed gemarkeerd, veel oranje op paaltjes en bomen en pijlen met het logo van de Siljansleden bij moeilijke punten. We lopen door een

gebied waar 's winters veel wintersport bedreven wordt. Skiën, langlaufen en met de sneeuwscooter tochten maken. In de zomer wordt er veel gewandeld en gejoed. Na dit stuk wordt de ondergrond al wat moerassiger. We proberen onze schoenen droog te houden. Hierdoor en door de zware rugzak schiet het niet echt op. Om 12.30 uur hebben we 12 km gelopen, net de helft van de geplande 23 kilometer. We pauzeren bij een schuilhutje

op de Rostberg. Iedere 3 kwartier tot 1 uur lassen we een korte pauze in om de rugzak even af te doen. Deze rustmomenten maken het wandelen makkelijker. We lopen een wandelaar voorbij en komen 10 scouting-wandelaars tegen. Net op het moment dat we dachten alleen in het bos te zijn. We zien nog duidelijke afdraken van een berenpoot maar... geen beer. Na veel klimmen en wat dalen, komen we om 17.15 uur na een voor ons lange dag eindelijk aan bij de "raststugan" N.Garberg. We hebben een prachtig uitzicht over het gebied waar we die dag gelopen hebben.

Dag 2 zondag 9 augustus

7.10 uur opstaan. Ontbijten, rugzak inpakken. Om 8.10 uur lopen we weer. Meteen in het begin gaan we al een stukje verkeerd. Dit hebben we snel in de gaten. De natuur is hier zo rustig. Je ziet of hoort geen mens of auto. We zien opvallend veel soorten mos, hele grote mierenhopen, productiebossen die hier en daar gekapt zijn en de gehele dag bosbessen. We komen 3 mensen tegen die bosbessen met speciale roostertjes aan het plukken zijn. De rugzak is nog behoorlijk zwaar. Met de lunch zijn we bij een hut "Spjutmo" die qua indeling en gebruikt materiaal gelijk is aan de hut van afgelopen nacht. We zitten aan een rivier in de zon. Na 3 kwartier weer verder. De lucht betreft en er vallen een paar regendruppels. Meteen de regenhoes maar om de rugzak. Toch blijft het droog. Het lopen gaat niet snel; 3 kilometer per uur halen we nu. Mede door de moeilijke paden en de meer dan 20 kilo wegende rugzak is de dag zeer zwaar. We wilden daarom eerst eerder stoppen bij een schuilhutje (Indsjön) op 20 kilometer. Hier aange-

Dag 3 maandag 10 augustus

7.15 uur opgestaan. Ontbijten. Jeannette behandelt haar voet nog een keer met Tantum-zalf. Het gaat alweer wat beter. Ze heeft wat pijn maar kan wel lopen. De paden zijn redelijk vlak (niet zoveel stenen) en we stijgen weer. Onderweg is er in elk dorpje wel drinkwater te krijgen. Dit is gewoon grondwater wat op een bepaalde plaats naar boven komt. Er zijn meer plaatsen met drinkwater dan op de kaart staan aangegeven. Dorpjes bestaan hier meestal uit niet meer dan een tiental huizen. Er loopt een grindweg doorheen, die meestal dood loopt bij het dorp. Rondom de huizen is overal gazon. Het ziet er vaak verzorgd uit. Met de lunch hebben we 13 kilometer gelopen. We zitten aan een picknickbank, bij het plaatsje Fryksas in de zon met uitzicht op de meren: Orsasjön en Siljan. We hebben een korte dag vandaag; 17 kilometer. 2 km na de lunch komen we bij Grönklitt. Hier is een bungalow- en caravanpark, skiliften en het grootste berenpark van

Dag 4 dinsdag 11 augustus

Als we opstaan is de lucht alweer stralend blauw. De temperatuur is ook wat hoger dan de vorige dagen. Rond de 21 graden. We merken dat we gisteren minder gelopen hebben. Het gaat wat gemakkelijker allemaal. De paden zijn ook iets minder moerassig dan de vorige

Hoogte 607 meter. De hut is ook prima. Binnen en buiten een stookplaats. Binnen rond de haard, aan 3 kanten brede banken (1 meter) om spullen op te zetten, zelf te zitten, liggen en te slapen. Er is, zo stond het ook op de kaart, ook drinkwater uit een put. Met dit koude water wassen we onszelf vanuit de emmer. Je frist er wel van op, maar het is wel erg koud. Het is zo best gezellig met zijn tweeën bij een haardvuur vlak bij een dorpje van wel 6 huizen. We zijn behoorlijk moe van de inspannende dag en gaan om 22.00 uur slapen. Want morgen is de dag nog zwaarder: 25 kilometer en flink klimmen.

komen is de plaats toch niet leuk, door de rotsen geen plaats voor een tent. Veel muggen in een redelijk dicht bos. Na een kop thee en wat energierijke koeken lopen we ondanks de hevige vermoeidheid maar door. De voeten en benen doen wel pijn en het is al 17.00 uur. We stoppen nog een paar keer onderweg en komen om 18.30 uur aan bij de raststugan. Er is een rivier waarin we ons kunnen wassen. Er liggen veel stenen en het is er ondiep. Hier kneust Jeannette haar voet toen ze zich verstartte. Als je dan weer bij zo'n hut bent is de vermoeidheid al snel weer over. Jeannette behandelt haar gekneusde voet met Tantum zalf. Ze kan er nog niet veel op lopen, maar we zien morgen wel. Na het eten en de koffie gaan we om 22.00 uur weer slapen. Rond 22.30 uur wordt het buiten donker en als we gaan slapen brandt de haard nog lekker. Doordat we de deur dicht doen vliegen alle muggen naar het raam, dat zetten we open zodat we dat gezoem niet meer hebben 's nachts.

Europa. We doen inkopen in de kampwinkel en nemen wat extra's mee voor 's avonds. Nog weer 3 km verder komen we bij de raststugan: "Nybodberget". Het is een flink gebouw. Een mooie stuga met een ruime huisslaapkamer waarin tafels en banken staan. In het schuurgedeelte ligt een stapel droog berkenhout al kant en klaar voor gebruik. We maken buiten een vuur en koken water in de aanwezige pan. Eerst wassen we onszelf en daarna de vuile kleding. Wassen met warm water is dan wel weer lekker. Om 17.00 uur wordt het buiten wat frisser. We maken nu binnen een vuur. Onze kleding kunnen we daar goed drogen en we roosteren het vlees op het vuur voor bij het eten. De gekneusde voet is dankzij de Tantum-zalf alweer bijna genezen. In de stuga staan wat kaarsjes, olie, chocolade, zout, mosterd en tomatenketchup voor gebruik achtergelaten. Mooi dat zoiets nog kan.

dagen. In dit gebied zitten meer stenen in de grond. Rond de middag besluiten we een stuga verder te lopen dan gepland. Zo hebben we over 2 dagen, als we naar de camping in Furudal gaan, een halve dag vrij. Onderweg valt het toch weer wat tegen. Om 14.30 uur moeten

we nog 8 kilometer. Die laatste kilometers gaan door een heel erg mooi stuk natuur. We zijn erg blij dat we om 18.00 uur bij de stuga in Skäddar Djurberga aankomen. Nog een mooiere dan gisteren. Huis-slaapkamer is ruim 5 bij 10 meter, in een hoek een grote oude open haard en zelfs servies, kledjes en gordijnen. We maken water warm in een ketel, die met een ijzeren haak boven het vuur kan hangen, om te wassen. Daarna eten koken

Dag 5 woensdag 12 augustus

Vandaag een tocht van 18 km voor de boeg. De zon schijnt alweer als we op weg gaan. We voelen allebei de tocht van gisteren nog in onze benen zitten. Na 8 km gaan we even zitten bij een schuilhut en na 10 km bij de stuga Tenningán. nu nog 8 km naar het dorp Ärteråsen, waar de stuga staat waar we gaan overnachten. Net nadat we een grindweg zijn overgestoken komt daar een auto overheen. Die hoor of zie je hier niet vaak. Het valt ook op als we even later mensen horen praten. Allemaal geluiden die we de laatste dagen niet veel gehoord hebben. Zo rustig is het hier. Om 14.30 uur lopen we het dorp binnen. We gaan op zoek naar de stuga. We zijn het dorp alweer uit en we zien nog niets. Dan maar weer terug, bergop. Na wat zoeken zien we een bordje midden in een weiland staan dat wijst naar wat ons een stal lijkt. Er zit ook geen schoorsteen op. Toch maar even kijken. Blijkt toch de stuga te zijn. Aan drie zijden wankel verhogingen, banken kon je het niet noemen, zwart zand op de grond met in het midden een paar stenen: de stookplaats. Het ziet er oud en vervallen uit. Overall kieren en gaten. Niet echt gezellig. Water halen we bij een pomp een stukje bergop. Dat is dus weer eens wassen met koud water. Vincent ziet het niet zitten

Dag 6 donderdag 13 augustus

Vandaag een korte dag: 12 kilometer. Het pad loopt bergaf en is niet hobbelig. Zo hebben we er flinke de pas in. Het dreigt ieder moment te gaan regenen. Als we bij een schuilhut aankomen, op 10,5 km, begint het inderdaad te motregen. We wachten even maar lopen dan toch weer door met jas en fleec. Na 1,5 km komen we aan op de camping van Furudal. We huren een stuga voor 360 kr. (95 gulden). Niet echt goedkoop maar wel lekker veel luxe, we hadden zelfs een TV. We beginnen met een heerlijke warme douche, daarna kleren wassen en de kachel, dit keer elektrisch, opstoken om ze te drogen. Eten aan tafel met echt servies en bestek, weer

Dag 7 vrijdag 14 augustus

Als we aanlopen ziet de lucht er dreigend uit. Even later begint het te motregen. De jas blijkt na een stukje lopen toch te warm. Gamaschen aan en regenhoes over de rugzak. Het stopt met regenen. We lopen weer over een vrij vlak stuk met gemakkelijk te belopen paden. We zien nu wat meer huizen onderweg, weer eens iets anders. De bordjes met afstanden kloppen in dit gebied niet met de kaart. Het aantal kilometers zoals wij die gepland hadden kloppen volgens ons wel. We kwamen langs stuga: Norrboda, dit is ook zo'n "schuur stuga" als

en vlees grillen boven het vuur. Drinkwater kunnen we in het dorpje 75 meter verderop halen. Een meisje schrikt als ze ons daar ziet, ze zien hier waarschijnlijk niet veel mensen. Dorpjes zijn ook veelal leeg. De huisjes worden waarschijnlijk alleen in de winter gebruikt. Verder zien we ook hier niemand. We hebben vandaag 26 km gelopen en dat voelen we wel. Om 21.45 uur gaan we slapen.

om in de hut te slapen i.v.m. de muggen en zet de tent op in het weiland. Er was één stukje waar deze net kon staan. De rest was allemaal hult en bult. We maken een vuurtje in de hut. Er zat daarvoor een gat in het dak, maar dat gaf zoveel rook dat we het weer vlug uitgemaakt hebben. De lucht betreft wat. Muggen zijn er achteraf toch niet zoveel dus slapen we toch maar in de hut. Als we de tent net weer afgebroken hebben begint het wat te regenen.

eens iets anders dan een messkit. Na het eten lopen we 2 km naar het dorp om inkopen te doen. In het dorp is niet veel te beleven. Wel is er een pizzarestaurant en een aantal winkeltjes, waaronder een flinke supermarkt. Op de weg terug is het behoorlijk gaan regenen en we komen nat op de camping aan. Toch wel lekker dan, zo'n gehuurde stuga. We hebben ook wat lekkere dingen gekocht zodat we weer wat bij kunnen eten. Wandelen met zware rugzak in een heuvelachtig landschap vergt behoorlijk wat energie. En dat eet je er niet zomaar bij.

we eergisteren hadden, vermijden dus. Bij Gammelstan halen we drinkwater met een hefboom uit een diepe put. Het is een mooi plaatsje. Staat ook als bezienswaardigheid op de kaart. We lopen vandaag 21 km naar S.Ockran. Hier staat weer een vierkante stuga met aan drie zijden banken en een stookplaats in het midden. Er is ook een ketel en een pan om water te koken, voor de verzorging. De banken en planken rondom de haard lagen vol zand en as. Er was ook geen bezem te bekennen. Vincent maakte een bezem van berkentakjes zodat

we de boel wat schoon konden vegen. Deze hebben we geschonken aan de stuga. We maakten ook eenzelfde haak als waar de beugelzaag en de aks aan hingen met bijschrift. In elke hut ligt een gastenboek. Schriften met ervaringen van wandelaars die overnacht hebben in die hutten. Vaak gaat dit jaren terug. Leuk om te lezen, Zweeds was niet echt te volgen maar Duits en Engels ging aardig. Een enkeling had een eland gezien,

niemand een beer. Soms zagen we dezelfde namen, van wandelaars die in een vorige hut ook in het gastenboek geschreven hadden. Een aantal mensen wandelde een paar dagen, anderen schreven de hele Siljanleden rond te willen wandelen. We schreven zelf ook altijd in het gastenboek als we er sliepen en vermeldden er ook de URL van deze homepage:

<http://members.home.nl/vvboerdonk>
wordt vervolgd

**35e Winterserie OLAT 3e tocht
zondag 20 januari 2002**

**Café - Zaal 'De Vresselse Hut'
Vresselseweg 33 Nijnsel (St.-Oedenrode) ☎0499 - 472870**

Zaal open 7.15 uur, inschrijving vanaf 7.30 uur, sluiting finish 17.00 uur

				<u>korting OLAT-leden</u>		
Afstanden:	40 – 30 km	start:	8.00 – 09.30 uur	inschrijfgeld:	€ 2,50	€ 0,90
	20 km		9.00 – 12.30 uur		€ 2,10	€ 0,90
	15 – 10 km		9.00 – 12.30 uur		€ 1,60	€ 0,90

INSCHRIJFGELD INCLUSIEF VERZORGING BIJ WAGENRUSTEN

Verdere informatie: Marinus van Roosmalen ☎0413-475467

e-mail: MVRoosmalen@hetnet.nl

Attentie

**Transfer vanaf bushalte lijn 157 BBA halte Nijnsel-tunnel naar de Vresselse Hut
Als u met de bus komt moet u zaterdag 19 januari of eerder even bellen met één van onze bestuursleden. Svp ook aankomsttijd opgeven! Wij zorgen dan voor een pendeldienst!**

De wandelkalender

Zaterdag 19 januari Wageningen: Dijkentocht Afstanden: 40-30-20-15 km Start: Nobelweg 3, vanaf 8.00 uur Info: ☎ 0317-412855	Zaterdag 19 januari Breda-Zuid: winterserie Afstanden: 40-25-15-10-5 km Start: Viandenlaan 7, vanaf 9.00 uur Info: ☎ 076-5657357	Zaterdag 19 januari Steenbergen: winterserie Afstanden: 25-15-10-5 km Start: Seringenlaan 1, vanaf 9.00 uur ☎ 0167-566238
Zaterdag 19 januari Weesp: WS78 winterserie Afstand: 40 km Start: Herengracht 35, om 9.00 uur Info: ☎ 023-5360310	Zondag 20 januari Nijnsel st.-Oedenrode: winterserie OLAT Afstanden: 40-30-20-15-10 km Start: Vresselseweg 33, vanaf 8.00 uur Info: ☎ 0413-475467	Zondag 20 januari Grave-Escharen: winterserie Afstanden: 20-15-10-6 km Start: Essinklaan 1, vanaf 9.00 uur Info: ☎ 0486-473527
Zondag 20 januari Gemert: winterserie Zuth Afstanden: 20-12-7 km Start: Churchillaan 12, vanaf 9.00 uur Info: ☎ 0493-364579	Zondag 20 januari Roosendaal: winterserie Afstanden: 25-15-10 km Start: Kruisstraat 60, vanaf 8.00 uur Info: ☎ 076-5012181	Zaterdag en zondag 26-27 januari Rotterdam: RWV winterwandeling Afstanden: 40-25-20-15-10-5 km Start: Asterio 10, vanaf 9.00 uur Info: ☎ 010-4161380
Zondag 27 januari Oirsbeek L: Wintertocht Afstanden: 42-25-15-10 km Start: Oirsbekerweg 2a, vanaf 8.00 uur Info: ☎ 046-4741561	Zondag 3 februari Boxtel: Midwintertocht Afstanden: 30-20-12-7 km Start: Grote Beemd 3, vanaf 9.00 uur Info: ☎ 0411-676558	Zondag 3 februari Mill: winterserie Afstanden: 42-30-20-15-10-5 km Start: Sportweg, vanaf 8.00 uur Info: ☎ 0485-453569
Zondag 3 februari Tilburg: winterserie Afstanden: 40-23-12-5 km Start: Vijverlaan 2, vanaf 9.30 uur Info: ☎ 0416-362858	Zaterdag 9 februari Geldermalsen: winterserie Afstanden: 40-25-15-10-5 km Start: Kostverlorenkade 14, vanaf 8,30 uur Info: ☎ 0345-576870	Zaterdag 9 februari Nijkerk: winterserie WS78 Afstand: 40 km Start: Plein 2, om 9.00 uur Info: ☎ 023-5360310
Zaterdag 9 februari Wijk en Aalburg: winterserie Afstanden: 25-20-15-10-5-2,5 km Start: Jasmijnstraat 69, vanaf 9.00 uur Info: ☎ 0416691912	Zondag 10 februari Roosendaal: winterserie Afstanden: 40-25-15-10 km Start: Kruisstraat 60, vanaf 8.00 uur Info: ☎ 076-5012181	Zondag 10 februari Waalwijk: winterserie Afstanden: 25-20-15-10-5 km Start: St. Crispijnstraat 83, vanaf 9.00 uur Info: ☎ 0416-335140
Zaterdag 16 februari Breda-Zd: winterserie Afstanden: 40-25-15-10-5 km Start: Viandenlaan 7, vanaf 9.00 uur Info: ☎ 076-5657357	Zaterdag 16 februari Barendrecht: wintertocht Afstanden: 40-25-15-10-5 km Start: Marijkesingel 20, vanaf 8.00 uur Info: ☎ 0180-618153	Zondag 17 februari Bladel: Winterserie OLAT Afstanden: 40-30-20-15-10 km Start: Marktstraat 14, vanaf 8.00 uur Info: ☎ 0413-475467

WIJ WENSEN U PRETTIGE WANDELINGEN